BAYAN YANI

116

#ZehraAnaYalnızDeğildir

ZEHRA ANA!..

BURADA BİLGE, DEVRİMCİ LİFÇİ TEYZE VARDI, ONA BAKMIŞTIK BİZ!..

BENİ ONUN YERİNE KAYYUM ATADILAR!.. BUYRUN BENİM DE AĞZIM LAF YAPAR!.. NEYİMİZ EKSİK, HER ŞEYİMİZ DE VAR!.. ALMANYA BİZİ KISKANIYO!..

CHE

SABAH

NAMAZ HOCASI

Turhan*Ramize Erer

OCAK 2022 / 01 15 TL K.K.T.C:17TL.

ISSN 2146-1384
9 772146 138008

atilla atalay

Sıdıka

YENİ YIL YENİ KENAR

- Alo, Sıdıka... Benim Kenar. Camdan baksana bebişim. Bi bak, temaslarda bulunalım, hehehe...

- Aman Allahım, gene bu herifin kapsama alanı içine girdim. Kenar, senin sim kartının üzerinde beni aramaman gerektiği yazmıyo mu? Hem cebine yazık, telefonlar da dolar üzerinden çalışıyo, anımsatırım.

- Cep benim diil mi, istersem dinamit kor patlatırım. Feda olsun sana. Ayrıyetten, kanguru cebi diil bu. Delikanlı cebi. Boşalırsa bi şekilde doldurucak kadar, bileğimiz de yüreğimiz de var evelallah.

- Banabak lan, sahte alkol felan mı içtin sen? Habire burayı arayıp, haber programına telefonla canlı bağlanmış mafyacı salaklar gibi babalanıp durma, yırtarım cebinin astarını.

- Fekat ben çok değiştim artık Sıdıka. Yeni yıla yepyeni bir Kenar olarak girmek için sür'atle bazı adımlar attım. Eski Kenar diilim. Camdan bakarsan görüceksin. Hatta daha da iyisi, atla gel aşşa.

- Karantinadayım Kenar... Kuduz karantinası...

- İyi ööleyse ben geliyim kapıya... Sıcak su var mı banyoda Sıdıka?

- Bak bak terbiyesize bak. Sen şu camın altına gel, kızgın zeytinyağı var, kaçıncı dereceden yanmak istersin! Seni uyarıyorum Kenar, babamın dürbünlü tüfeği var. Üstelik, aklının alamıycağı kimseler tarafından imzalanmış "uzman kahramandır, arzu ederse öldürebilir" ruhsatı da bulunuyor. 007 gibi yani. Öldürme yetkisi almış birisi. Ayrıca evli ve biri ayı, iki çocuk babası olan Zekeriya Saka, iyi derecede tekvando biliyor.

- Sadece şaka yaptım Sıdıka. Dedim ya, 2022'ye girerken hakaten değiştim ben. Geçen senelerde bir ittim, bir serseriydim ben, salaktım da. Bir nevi kandırılmıştım yani. Öyle de diyebiliriz. Arzu edersen, çık dışarı helalleleşelim. Bunca vakit boşa kutuplaştın benle. Birbirimizin hassasiyyetlerine azaami saygı gösterip hassas noktalarına felan dokanırız. Aşşadayım ben, söylemiş miydim? İyi mi böyle, daha yukarılara çıkıyım mı?

- Lan!

- Her neyse... Benim de şarjım bitiyor zaten, hemen konuya gireyim o halde: Yılbaşında naapıyosun Sıdıka?

- Abant, Kartalkaya, Uludağ ve Palandöken arasında kararsız kaldım Kenar. Belki aklıma eser Venediğe zıplarım. Jönev de keyifli olabilir aslında... Taksimdeki otelin ruufunda Murat Boz çıkıyo diyolar, bi alternatif de o... Şey de var...

- Sen neler söölüyosun Sıdıkam? Sırf telefonun pili bitsin diye yapıyosan, şu anda ganyan bayiinde, yazar kasanın prizine girdim, şarz halindeyim yani...

- Yoo telefonun pili şeysiyle ilgisi yok be Kenar. Sen yabancı sayılmazsın, açık konuşucam... Ben de eskisi gibi diilim artık. Yaşama daha farklı bakıyorum. Gencim, güzelim, başkalarından neyim eksik bi yerde abi yani. Fırsatları değerlendiricam. Her yılbaşı babamgille televizyon karşısında oturup lotarya kovalamaktan sıkıntı geldi. Mesela sen hoş bi çocuksun, madem sordun, istiyosan birlikte Venediğe gidebiliriz... İki kişi tam pansiyon on bin doların içinde. Ben bu gece sokaa çıkıp bi şekilde beşbinini tamamlarım.

- Bana kalmaz, baban öldürür kız seni!

- Valla açıkçası, babam da değişti. Pezemenk olmak istiyomuş. "Kokain işi için yaşlıyım" diyo...

- Hiaa... Nesi. Niden! Na?

- Bu arada su da ısındı Kenar... Bi banyo köpüğü al gel arzu edersen.

- Ciddi mi konuşuyosun kızım sen?

- Hayır, köpükten huylanıyosan başka bi fantaazi de düşünebiliriz. Annem "yere eflatun peluş serelim mi" diye soruyo. Abimi de bize içki almaya yolladık.

- Lan... Lan... Laan! Bu sen diilsin Sıdıka, "yanlış numara" de ve kapat.

- Yok gayet doğru bi numara, arkadaşlarına da verebilirsin. Ekonomik ortam gerçeği ailecek gözümüzü açtı.

- Bana bunu yapamazsın Sıdıka, senden başka temiz bi kız tanımıyorum... Na... Naapıcam ben şimdi. Ayrılma, ganyancıdan çıktım, sizin eve doğru geliyorum... Babanla görüşüp daha yolun başındayken kurtarıcam seni. Vay ağzına zıçtımın dış güçleri, bozdunuz ekonomiyi, naaptınız benim Sıdıka'ma. Du bi dakka gülüyosun ama... Şaka di mi şaka şaka... Hüü... Ulan ulan uoop, aah!

* * *

- Alo Sıdıka, demin elde telefon size doğru yürürken bana bir ticari oto çarptı. Ticari otodan sonra benim için çok şey değişti Sıdıka. Bir nevi Susurluk kamyon kazası gibi düşün. Ben eski Kenar diilim. Dalga geçmeyi bırakıp ciddi konuşalım, gel, ben şu anda parktayım. Ahı, git lan, kırarım bacaanı. Demin bi çocuk parktaki kaydırağın üstünden gözüme kum attı Sıdıka. Kum olayı beni daha da değiştirdi Sıdıka, olgunlaştım adeta. Alo?

BAYAN YANI
AKTÜEL

Pahalılık el yakıyor...

Ülkedeki ve ekonomideki belirsizlikler ruh sağlığını bozuyor...

Dolar indi bindi, zamlar, enflasyon, korona, oydu buydu derken kasım ayında da 34 kadın öldürüldü... Ölüm de karambolde!

ANAYIM BEN ANA...

Berna Pak

Ben hamileyken henüz influinsır yoktu ortalarda hatta instagram bile yoktu. O derece yaşlı bir bireyim ben.

Bloggerlar vardı ve ben de onları takip ediyordum.

Annelik müessesinin yavaş yavaş değişime uğradığı yıllar.

Hamilelik günlüğü tutmak, ay ay ayna karşısında büyüyen göbeğini fotoğraflamak.

Kendinden "hamiş" diye bahsetmek filan yeni moda oluyordu o günlerde.

Doktor randevularını uzun uzun anlatmak, ultrason fotosu paylaşmak.

Babayla (baba, ana yemeğin yanında haşlanmış sebze gibi kötü bir garnitür olarak gözükse de) doğum kurslarına gitmek filan.

Bunlar hep benim hamile göbeğimle birlikte ülkemizde de gelişen aktivitelerdi.

Mesela "doula" diye bir kelime o zamanlar girdi hayatımıza . Bildiğin ebe, ama havalısı. Gerçi tam anlamıyla ebe değil. Ebe doğumda insanın ağzına sıçar, bet suratlıdır. En azından benim kafamdaki ebe böyle bişey, kendisine sürekli küfredildiğine göre Aliye Rona karakterleri gibi biri benim için.

Ama doula öyle mi ya? Doula, Yunancada kadın hizmetçi demekmiş. Bu doulalar hamilelik sürecinde de kadının yanında oluyor, nefes egzersizleri yaptırıyor filan. Baba yine yancı. Duruyor orada sopa gibi.

Kadın nihayet doğum sancısıyla hasteneye gittiğinde bu doula ablalar her şeye karışmaya başlıyorlar. Belinize masajlar yapıyorlar. Anneye özel alan yaratıyorlar. Kimseyi yanına sokmuyorlar filan. Aslında kayınvalide, akraba teröründen kurtarması bakımından faydalı bir kişi.

Baba ne oluyor o arada? Baba, şaşkın ördek pozisyonunda ne dense onu yapıyor. Bu arada doğum fotoğrafçısı sürekli o anları fotoğraflıyor. Fotolarda hep koşturan bir takım kadınlar, bir de bir köşede şaşı bakan bir baba oluyor.

Gerçi ben bir doulam olsun isterdim. Çünkü doğumda hastaneyi basan akrabalarım "ah bu çocuk kucağa alışmış" dediklerinde "siktiriniz gidiniz" diyecek birine aşırı ihtiyaç duymuştum.

"Emiyor mu?", "Sütün geliyor mu?" diyen komşu teyzeye kafa atacak birine, gece horul horul uyuyan ve o esnada çığlıklar atarak acıkan, altına sıçan bebenin sesini duymayan refakatçi babaya tekme atıp, enine karnı kesilmiş yatan bana yardım edecek, en azından benim için koca kişisinin suratına yastık fırlatacak birine gereksinim duymuştum. Çünkü koltukta yatan kocanın kafasına birşey fırlatırken yaranız bayağı can yakıyor.

Tabi baby shower organizasyonları diye bir saçmalık da ithal ürünler arasına girdi.

Ama henüz cinsiyet öğrenme temalı partiler yapılmıyordu benim zamanımda. Hani balonu patlatıyorsun da içinden mavi mi pembe mi ne zımbırtı çıkacaksa sevinçten deliriyorsun hani.

Çoook zenginler tepelerinden helikopter filan uçurtuyor şu günlerde. Renkli duman basıyorlar çiftimizin üzerinden.

Tabi hangi renk çıksa çılgınlar gibi seviniyor çiftimiz. Eee, ne anladım o zaman ben bu partilemeden.

Mesela pembe çıktı diye surat assa ya banın biri ortalık buz kesse partide.

Yine mi kız yetti be! diye partiyi terk etse. Orada boşanmaya karar verseler. İşte shower parti diye buna derim. Başından aşağı soğuk su ya da kaynar sular.

İşte kadınlar o yıllarda annelik üzerinden para kazanabileceklerini keşfettiler.

Muhteşem kusursuz çocuklar yetiştirebileceklerini ve bunu pazarlayabileceklerini gerçeğine aydılar.

Ben de yeni ve toy bir anne olarak bunları çılgınlar gibi takibe başladım.

Bebeğin ay ay gelişimi, psikolojisi, 2 yaş sendromu filan.

Bunları okudukça anlıyordum daha doğrusu sanıyordum ki benim oğlan dâhi. Yaşıtlarının çoook ilerisinde, üstün zekalı, iq binbeş yüz sanıyordum.

O zamanlar bu blogger annelerin gittiği bir doktor var. Kadın doğalcıymış, asla ilaç vermezmiş sadece anne sütü dermiş.

"Kadın kapıyı açıyor, karşımızda büyücü gibi bişey. Uzun bol bir elbise, tespih tipli kolyeler boynunda. Neyi sorsan karşı çıkan bir doktor. Klasik Türk anasının düşmanlığını kazanabilecek bir tip. Tarhana'ya karşı bir doktor düşünebiliyor musunuz? Tarhana Türk anasının kırmızı çizgisidir doktor hanım. Aşıya ilaca ok ama tarhanaya karşı olmak??"

Tabi benim de yavrumun bokunda boncuk olduğu dönemler olduğu için derhal o doktora gitmek istiyorum. Fakat bu doğalcı ablanın ücreti doğalın çok üstünde, aşı karşıtı olmasının yanı sıra kredi kartı ödemesine de karşı.

Beyim de bana karşı. Saçmalama diyor, ne işimiz var o kadında, neden gidiyoruz diye bık bık konuşuyor. Ama lohusalığım yıllar boyu sürdüğü için acayip arıza çıkartıyorum.

Çünkü o zamanın modası o kadına çocuğu göstermek. O zamana kadar organikçi, ilaç basmayan doktor görmemişiz. Doktor dediğin muayene sonrası lolipop veren, bebe ağlarsa, ahtapot gibi debelenirse hemşirelere çocuğun elini kolunu tutturan, zorla muayane eden biri. Travma filan hak getire.

Travma sözcüğü henüz yeni yeni giriyor hayatlarımıza. Çok da havalı bir şey.

Ne yapıp edip randevu alıyorum.

Gidiyoruz, Kadın kapıyı açıyor, karşımızda büyücü gibi bişey. Uzun bol bir elbise, tespih tipli kolyeler boynunda.

Neyi sorsan karşı çıkan bir doktor. Klasik Türk anasının düşmanlığını kazanabilecek bir tip. Tarhana'ya karşı bir doktor düşünebiliyor musunuz?

Tarhana Türk anasının kırmızı çizgisidir doktor hanım. Aşıya ilaca ok ama tarhanaya karşı olmak??

İçine ful ekmek ufalayıp çocuğun yanaklarını sıkıştırarak aralanan dudakları arasına hızlıca kaşığı gömmek suretiyle yedirilen mis gibi tarhana.

Doktor "asla tarhana yedirmiyoruz, bomboş bir besin" dediğinde salçayla kavurduğum tarhana kokuyor burnuma burnuma.

"Sünnet oldu mu bu çocuk ?" diyor. Evet diyorum doğduğunda hastanede yaptırdık .

Travması var şimdi bunun diyor.

Onu bilmem de bana bir şeyler olmaya başladığı kesin.

Kadın çocuğu muayene etmeye başlıyor. Şıkır şıkır takıları çocuğun yüzünde.

Alkış yapabiliyor mu bu? diye soruyor (yapmıyor)

Tabi yapıyor diyorum. Beyim kişi "nerde yapıyor, ne zaman yaptı?" diye şaşırıyor.

O an çocuğun dâhi filan olmadığını anlıyorum.

Eve gidince çocuğu mama sandalyesine oturtup alkış çalıştırmaya başlıyorum.

İki elimi birbirine vurup "şu ya şu, ne kadar zor olabilir" diye boş bakan çocuğun yüzüne yüzüne alkış yapıp, öğretmeye çalışıyorum.

Neyse doğalcılardan bu vesliye ile çocuk daha bebe iken ve çocuğumun aslında dâhi olmadığını yaşıtlarının ilerisinde bir çocuk olmadığını henüz 6 aylıkken fark ettim.

Sünnet ettirdiğim gibi tüm aşılarını yaptırttım üstüne üstlük şimdi beraber biontekler olduk da yan etki yaşayıp yataklara düştük. Hatta sanırım sadece bizim evde görülen bir yan etki olarak kafamız geriden geriden geldi.

Girdi mi literatüre acaba biontek sonrası kafanın geriden gelmesi? Özlem Türeci duy sesimi biz böyle bir şey yaşadık.

Neticede ben bu doğalcı, blogger ve sonraları instamom olarak gelişecek muhteşem anneler ve onların muhteşem evlatları ekolünden evladım henüz 6 aylıkken uzadım.

Allahtan çocuk da makul bir birey oldu da konsept partili doğumgünlerinden de istemedi hiç. Mekan kiralayıp her tarafı balonlarla süsleyip, çocuğu spiderman filan yapıp milyarlar harcayıp ortam maymunu olmadık. Neticede yine komşu teyzelerle kısır yiyip göbek atmaya bağlanmıyor mu o partiler de?

Doğan büyüyor işte yahu bir şekilde.

Ne diyor doğalcı anneler? Çok şükür bin şükür…

BAYAN YANI

2022-01-OCAK
Aylık yaygın süreli yerel yayındır.
BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazışleri Müdürü
Tuncay Akgün

Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebrail Okcu

Müessese Müdürü: Ali Yavuz
Abonelik: Aysun Öztürk
ADRES: Duatepe Sok. No:16
Yeldeğirmeni/Kadıköy
TEL: (0212) 292 94 50

FAX: (0212) 251 57 54
BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuaz Dağıtım
Paz. A.Ş. (0212) 249 91 13

Prof. Dr. Gökben Hızlı Sayar
Üsküdar Üniversitesi

@hizlisayar

TAKINTILAR

Takıntı, yani obsesyon, istenmeden gelen, uygunsuz olarak yaşanan, bireyi tedirgin eden, tekrarlayıcı dürtü, düşünce ve düşlemler-dir. Bulaşma, simetri, cinsel, dinsel gibi farklı konularda olabilir.
Kişi bu rahatsız edici düşüncelerden kurtulmak için tekrarlayıcı davranışlar yapabilir. Yıkama, temizleme, kontrol, simetri, saymak, sormak, istifleme. Bunlara da zorlantı (kompülsiyon) adı verilir. Takıntılar ve zorlantılar, obsesif kompulsif bozuklukta (OKB) izlenir.

"Gazetede 3. sayfaları okuyamıyorum, sanki her birini ben yapmışım gibi geliyor."

SIK İZLENEN TAKINTILAR
Bulaş kaygısı
Birine zarar verme endişesi
Küfretme, kötü söz etme endişesi
Cinsel kontrolsüz eylem düşüncesi
Saldırganlık gösterme endişesi

OKB, obsesif kompulsif bozukluk, yani takıntı hastalığı, sadece hastayı değil, tüm ailesini ve yakın çevresini de etkiler. Ayakkabılar kapıda çıkar, holde soyunulur, minderler eğri – perdeler büğrü duramaz, alışveriş poşetleri eve sokulmaz, yumurtalar fırçalatılır vs vs.. Hasta için de yakınları için de cehennem azabı gibidir.

Başına kötü bir şey gelecek düşüncesini nötr hale getirmek için tekrarlayıcı davranışlar ya da mental aktiviteler izlenir.
"Aman çizgilere basmayayım…"
"Üç defa "allah korusun" deyip belayı savayım başımdan"
"Üç defa vurmalık tahtanız var mı?"

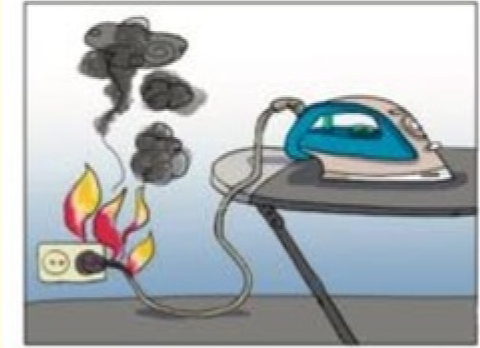
Bazı takıntılar ve istenmeyen düşünceler toplumun %80'inde zaman zaman izlenir ama OKB hastalığının toplumda görülme oranı %1-2'dir.

Sık sık takıntıya konu olan korkulan durumun geçekleşmeyeceği konusunda güvence arar, sorup durur, çevresini bıktırır.

- Camdan aşağı atlamam di mi? Olmaz di mi? Bak emin misin, bi şey olmaz di mi?
- Sonunda seni ben atacağım camdan, sorup durma artık!

- Hadi ama, çıkıyoruz artık
- Bi dakka bi dakka, ütüyü çektim mi son bir bakayım
- Az önce baktın ya, çekmişsin.
- Olsun yine de bir bakayım. Çekmişim tamam. Ya.. Noolur sen de bir baksan...

HATALI DÜŞÜNCE 1 : "Düşünceler kontrol edilebilmelidir"
Yok öyle bir şey, "malum bıyıklı kişiyi pembe tütü ile düşünmeyin sakın" desem… Sakın düşünmeyin! Çok ayıp, düşünmeyin. Alın bunları, alın..

HATALI DÜŞÜNCE 2: "Düşünce-eylem kaynaşması"
Kalp hastalığı hakkında çok düşünmek ya da korkmak, kalp hastalığı riskimizi artırmaz. Yangın çıkaracağımızdan korkmak da yangın çıkarma riskimizi artırmaz. Artırır mı yoksa, bak ben de emin olamadım şimdi.

HATALI DÜŞÜNCE 3: "Abartılmış sorumluluk"
Olası bir olumsuz sonucu önlemede başarısız olma, ahlaki olarak, aktif bir biçimde zarar neden olmak kadar yanlıştır!
Yangını önleyememek ve yangını çıkartmak bambaşkadır. Siz yine de ütüyü bir kontrol edin, ben sorumluluk almam.

HATALI DÜŞÜNCE 4: "Tehdidin aşırı algılanması"
Köpeğe yaklaşırsam %100 kuduz olurum.
Emin miyiz, %100 mü? Kuduz bile kendinden bu kadar emin değildir.

Beynimiz yaparak ve yaşayarak öğrenir. Saçma ritüeli bırakabilirseniz, kaygınız artacak ama korktuğunuz durumun gerçekleşmediğini göreceksiniz. Bu ritüelin ve korkunun saçma olduğunu beyniniz yavaş yavaş öğrenecek.

Takıntılı düşünce kaygı yaratır. "Çamaşırlarıma kirli sepetinde sperm bulaşır, gebe kalırım"
Ritüle izin verince kaygı hemen azalır. "Ben kendi çamaşırlarımı 3 defa yıkayayım." Ritüele izin vermek, rahatlama için öğrenilmiş bir yol haline gelir. Fakat rahatlatıcı etki zamanla azalır.
Peki çözüm ne? Ritüel engellenirse kaygı bir süre artar ama daha sonraki denemeler daha az kaygı yaratır. Çamaşırları tek defa yıkayın, kaygınız başta artacak ama birazdan yatışacak, bir dahaki sefer daha az kaygı duyacaksınız.

OKB için etkili ilaç tedavileri ve psikoterapi yöntemleri bulunur, kendinize eziyet etmeyin, profesyonel yardım isteyin. Az biraz iyileşince de ilacınızı kesmeyin, tekrar ediyor meret.

Çizen: İrfan Sayar

aksoyezgi@gmail.com

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

● Türkiye'de insanlar ikiye ayrılır; dolarzedeler ve dolarzadeler.

● Dolar sizi nerenizden yaralarsa orası kimliğiniz olur dostlar…

● Doların çıkışını da düşüşünü de çekirdek çitleyerek izleyen bi kitle var. Onlar hep elli liralık dolar alıyorlar. Elli liralık benzinle iki sokak gidip elli liralık alışveriş yapıyorlar. Bir ölçü birimi olarak elli lirayı benimsemişler. Elli lira yakında tedavülden kalkarsa sudan çıkmış balığa dönecekler gibime geliyor.

● 20 Aralık gecesi hiçbir şey olmadıysa da bir şey oldu. Bu sene en uzun gece 21 Aralıkta değil, 20 Aralıkta yaşandı çünkü.

● Reuters, "Türk lirası yüzde elliden fazla değer kazandı, bunun Merkez Bankasına maliyeti sekiz milyar doları aştı" demiş. yani Merkez Bankası parası neyse verdi, Türk lirasına değer mi satın aldı?

● Dolar on lira olur bu gidişle soruşturmasından sonra şimdi de dolar artıyor diyen ekonomistlere operasyon geldi. Bu mantığı her yerde uygulayabilirsin ki. Misal seçimi siz değil biz kazanacaz diyen siyasetçiyi de alırsın, bi adım ötesinde kar yağacak diyen meteoroloğu da.

● Ekrem İmamoğlu'na operasyon geliyor sanki. Muhalefet yok artık diye sakillenirken hop alıverecekler gibi duruyor. Hudinilik müessesesini bizden öğrenecek değiller neticede. Aman ha tavşan çıkacak kuş çıkacak dediklerinde gösterdikleri yöne bakmayalım, yoksa gitti bizim milli irade.

● Ulusalcı yazarlar mafya babalarına yağ çekedursun, ülke gene tuhaf bir karanlığa sürükleniyor. Susurluk Davası'nda sanıklardan olan Ziya Bandırmalıoğlu bir çatışamada öldürüldü. Kimler kimleri yok etmek istiyor, çok sonraları öğreneceğiz bu gidişle. O gün geldiğinde kim ne yazacak onu da göreceğiz.

● Diyanet İşlerinin söylemlerini falan gündeme almayayım diyorum ama gün geçmiyor ki komikli bir şey olmasın. Arabası bozulmuş da korumanın arabasına binmiş, korkusundan yeni araba alamamış falan. İçin parçalandı be!

● Hep elli liralık benzin alan ve artık o elli liralık benzinle ancak iki sokak giden adama bunları anlatıyorlar. Elli liralık benzin alan da dinliyor gerçi.

● "Bedavaya mevlüt yok, iki buçuk verirsen gelirim" diyen imam o kadar haklı ki! Diyanetin bütçesi ortada neticede. Araba bile alamıyor adamlar.

● Yoksulluk sınırı geçen ay kaçtı, bu ay on üç bine dayandı. Sokaklar bir baltaya sap olamamış, yoksul bile olamamış gençlerle dolu. Ayda on üç bini doğrultup yoksul olsa halay çekecek durumda insanlar. Bizimkisi artık ölüm sınırı, umutsuzluk sınırı kombosu.

● Kıssadan hisse: Nasreddin Hoca'nın eşeği ölmüş bir gün, komşuları demiş ki "niye öldü senin eşek, hoca?" hoca da demiş ki, "tam yemeden yaşamaya alışmıştı, pat diye öldü".

● 2021 – 2021 kış kreasyonunda bu sezon Omicron varyantı revaçta. Tanıdığım herkes nezlemsi gribimsi bir şey atlattı. Kimisi az buçuk ağır geçirdi, kimisi hafif atlattı. Siz Omicron'unuzu nereden aldınız canlarım? Çünkü bu tedbirsizlikle herkes bir gün Omicron'u tadacak.

● Yılmaz Özdil, Sedat Peker'i yılın adamı ilan etmiş. "Anti-kahraman diye bir şey var" yazmış. Vay arkadaş! Ulusalcıların mafya babalarına yürüdüğü günleri de gördük. Daha ne görebiliriz diye sorup durmayı acilen bırakmamız lazım bence, çünkü evren bize "challenge accepted" (meydan okuma kabul edildi) olarak dönüyor.

● Liselilerin "roman kahramanları günü" MEB'e şikâyet edilmiş. Öğrencileri Milli Eğitim Bakanlığına "bu çocuklar kitap okuyor" diye şikayet etmek. O kadar Türkiyeli bir eylem ki…

● Zaten bu ülkeye çok fazla bir hadiseydi, gözlerde yaş izlemiştik görüntüleri.

● Dil kursları doktor kaynıyormuş. Doktorlar kapağı yurtdışına atmanın peşinde. Mühendisler falan bavulu kapan havaalanında alıyor soluğu. Devlet bize imkan sağlasın biz de gidip yurtdışında muayene olalım öyleyse. Madem kendi doktorunu yurtiçinde tutamıyor, değil mi ya?

● Cübbeli Ahmet Hoca bile Atatürk dönemi Diyanetini istiyormuş. Biz napalım acep?

● Pedler elli lirayı zorluyor hanımkeler… Size nasıl insülin direnci geliştirilir ve regl olmaktan kurtulunur, efendime söyleyim, nasıl PCOS olunur ve yılda sadece iki kere regl olunur gibi öğütler verebilirim aslında ama neyse.

● Beyoğlu Anadolu Lisesi'nde coğrafya öğretmeni Engin Ulus hakkında öğrencileri kızlı-erkekli orman yürüyüşüne götürdüğü gerekçesiyle soruşturma başlatılmış. İlahi Engin Hocam… Dağda ormanda kurt çıkabülür, ayı kapabülür, domuz inebülür…

● Gerekirse simit yiyin, gerekirse ekmeği ikiye bölün, sade vatandaşın dolarla ne işi var, siz en fazla maaşınızı kaybedersiniz ama biz öyle mi falan… Vatandaşa açıkça pis fakir diyorlar ya lan.

● Sokak hayvanları da sokak çocukları gibi bizim yaramız, ilacımız, derdimiz ve de çözümümüz. Her şey, tüm toplumsal uzlaşmalar sokak çocuklarını ve hayvanlarını benimseme yollarımızdan geçer. Bunu bi düşünün abiler!

● Şili'de zafer Gabriel Boriç'in oldu. Bununla iglili ayrıntılı bir yazı gelecek, o yüzden çok "spoiler" vermek istemiyorum ama adam ne güzel kazandı be! Hem de göçmen düşmanı, kürtaj karşıtı, aşırı sağcı ve neo-liberalizm yanlısı José Antonio Kast'ı yendi. İnsan özeniyor. Hem de çok fena özeniyor.

● Kadın arkeologlar, erkek arkeologların mesleğine katkı sağlıyormuş. Yuh! Bu ayrımcılığı her yerde görüyoruz ama. Yıllardır benden de "kadın yazar" diye bahsediyorlar. Erkeklerin yazamadığı daha feminen şeyleri yazıyoruz heralde galiba sanırsam.

Feyhan Güver

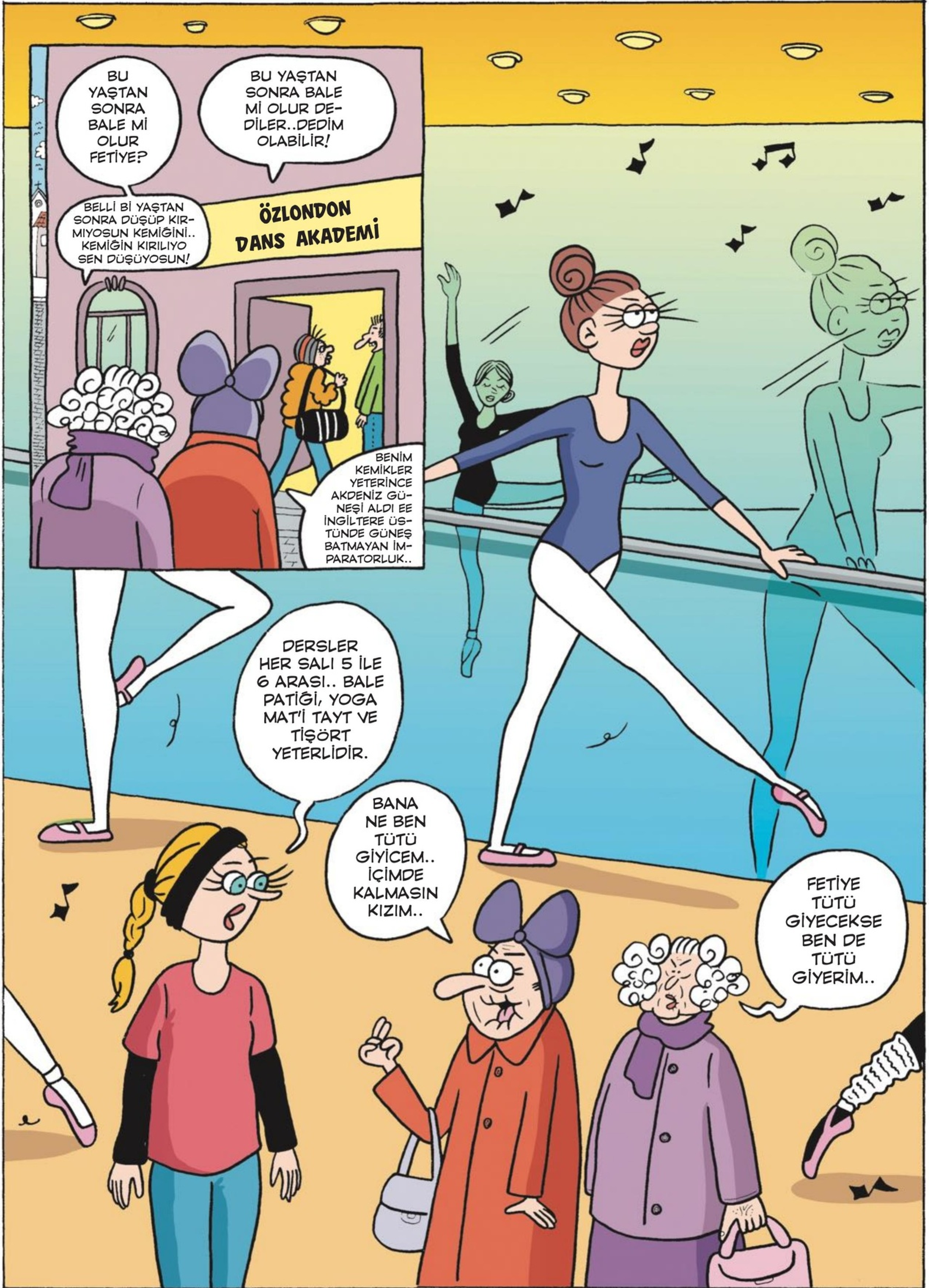

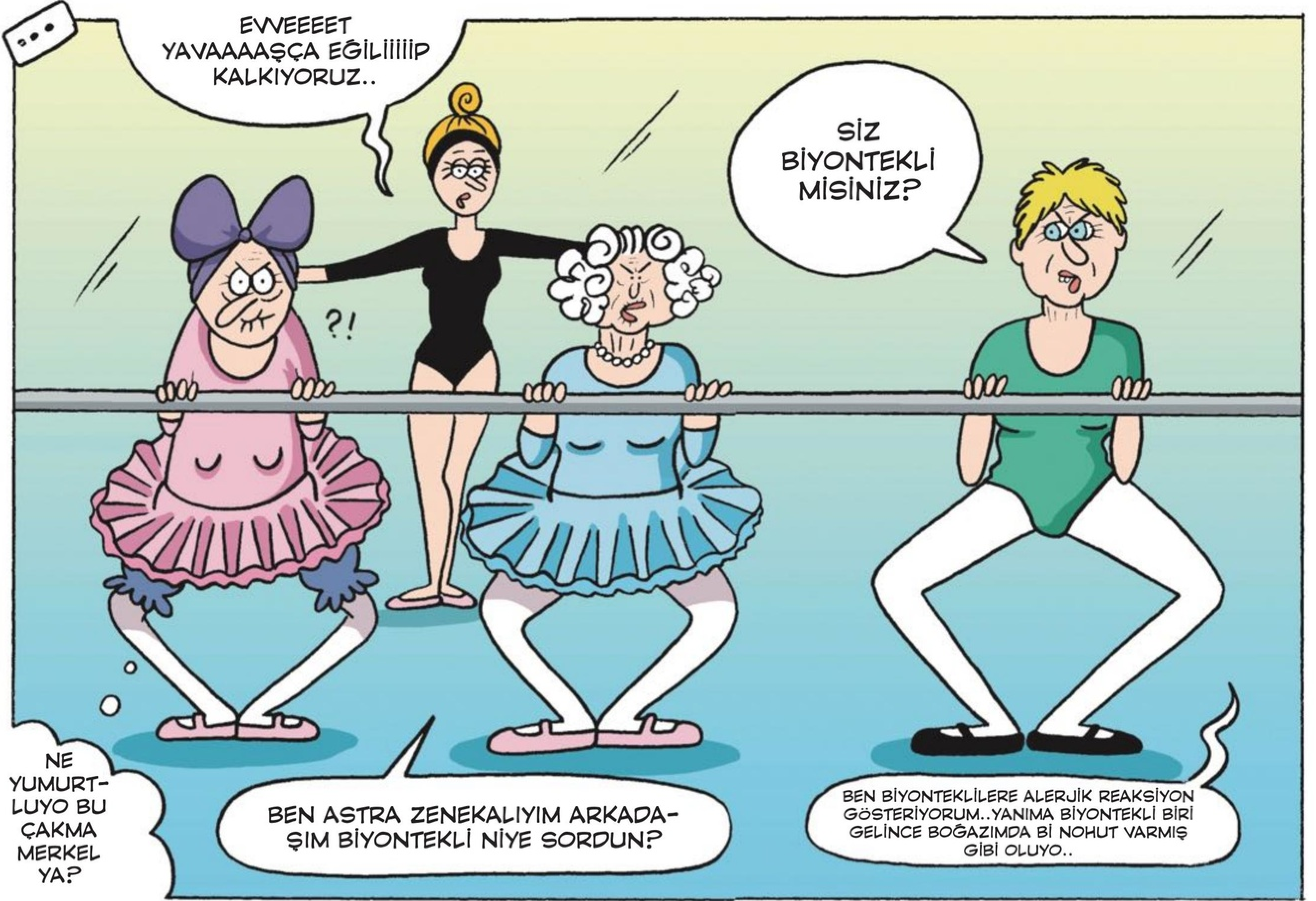

İpek Özsüslü

FETİYE NENE

EVVEEEET
YAVAAAAŞÇA EĞİLİİİİİP
KALKIYORUZ..
?!
SİZ
BİYONTEKLİ
MİSİNİZ?
NE
YUMURT-
LUYO BU
ÇAKMA
MERKEL
YA?
BEN ASTRA ZENEKALIYIM ARKADA-
ŞIM BİYONTEKLİ NİYE SORDUN?
BEN BİYONTEKLİLERE ALERJİK REAKSİYON
GÖSTERİYORUM..YANIMA BİYONTEKLİ BİRİ
GELİNCE BOĞAZIMDA Bİ NOHUT VARMIŞ
GİBİ OLUYO..

BELKİ DE
BOĞAZINDA
GERÇEKTEN Bİ
NOHUT VARDIR..
HIK DİYE GİDERSİN
MAZALLAH
BENDEN
SÖYLEMESİ..
HANIM-
LAAAAR
BARA
GEÇİYORUZ..
BELİM
KIT
ETTİ

UĞUR ŞAHİN,ROCKFELLER AİLESİ,
GEORGE CLOONEY 'NİN KARISI, MA-
DONNA, FETULLAH GÜLEN VE BİLL
GATES AKRABA..BERABER
HAREKET EDİYORLAR..
HOCAAAAAAAM
KAROLİN BENİM
DİKKATİMİ DAĞITIYOR!
BİLL GATESLER
GÖTÜRSÜN
SENİ EMİ..

ÖNDEKİ NE
HOŞ Bİ
HANIM..
MR. ATKINSON ÇAY-
KOVSKİ ÇALALIM
CANIM
ÇAY
ÇEKTİ..
KOLLAR
HAZIR

KUĞU GÖLÜ DANCE OF THE SWANS MR ATKINSON!
DİYAGONAL DEVAM EDİYORUM.. SOL YUKARI SAĞ YANA.. .BİRAZ AĞRIYABİLİR.
KUĞULU PARKA ÇOK GİTTİM.. YA SİZ MR ATKINSON?
HAYIR GİTMEDİM!
ONA BAKARSAN İNGİLTERE'DEKİ BÜTÜN KUĞULAR BENİM MALIM..TEK TÜYÜNÜ YOLANI AFFETMEM!

HOCAM BEN FIRILDAK GİBİ DÖNMEK İSTİYORUM.. NE ZAMAN DÖNEBİLİRİM!
Hİİİİ AYAKLARINIZ TERS MÜRS OLMUŞ HOCAM.. BİSMİLLAH.. KUL EYZU Bİ RABBİN FELAK!
ZAMANLA FETİYE HANIM DAHA ÇOK ERKEN..DİZLERİNİZE DOKUNMAYA ÇALIŞIN!
EVEEET PAYDOOOS!

OYYYY SANKİ DAYAK YEDİM FETİYE..
SARAYA GİDELİM DE Bİ KISIR YAPALIM. YERİZ EŞKİ EŞKİ!
TÜTÜ SİZE ÇOK YAKIŞMIŞ FETİYE HANIM!

TÜ TÜ TÜ MAŞALLAH NAZAR DEĞMEZ İNŞALLAH!

Yaz: EZGİ AKSOY

Ay Işığında Kadınlar

Çiz: BETÜL YILMAZ

Maya Angelou

Kafesteki Kuş Neden Şarkı Söyler Biliyorum

Maya Angelou, 1928 Amerika doğumlu siyahi yazar, şair, dansçı, yönetmen, oyuncu ve de insan hakları savunucusu. 1928 Amerikasına doğan siyahi bir kadın olarak, Maya Angelou'nun ırkçılık ve ayrımcılık pençesinde gelişen sıra dışı ve ilham verici bir hayatı oldu. Angelou, hem kadındı hem de "zenci"ydi; yani iki kere öteki.

Maya Angelou, hayatı boyunca pek çok farklı işte çalıştı, ruhunu büyüten de bu işlerdi zaten. Aşçılık, gece kulübünde dansçılık, seks işçiliği, gazetecilik bunlardan bazılarıdır. Birbirinden tuhaf işlerde çalıştıktan sonra şiirler yazmaya başladı. Yazdığı şiirler Afro-Amerikan halkın değerlerine ve kadınların mücadelesine odaklanıyordu. Şiirleri otobiyografik bir dizi kitap takip etti. Bugün Amerikan edebiyatının en değerli eserlerinden kabul edilen bu seri, Angelou'ya elliden fazla ödül kazandırdı. Bu seride Angelou, çocukken neden sustuğunu, hayatının sırlarını ve acılarını paylaşıyordu. Afro-Amerikan kadınların çilesi Maya'nın çığlığında yankılanmıştı. Maya, kafesteki kuşun şarkısını söylüyordu zira. O günden bugüne Maya'nın yedi kitaplık bu serisi liseden üniversiteye pek çok eğitim kurumunda sayısız kere okutulmuş ve Amerikan gençlerine yol gösteren rehber bir eser olarak kayda geçmiştir.

Anne ve babası Marguerite daha çok küçükken korkunç evliliklerini bitirdiler. Marguerite ve abisi, tam "Büyük Depresyon"un şafağında babaannesi ile yaşamak üzere Arkansas'a gönderildi. Küçük Marguerite, Arkansas'ta çocukluğunun en zor yıllarını geçirdi. Maruz kaldığı ayrımcılık ve ırkçılık korkunç boyutlardaydı.

Maya Angelou, 1928'de dünyaya geldi. Ona verilen ad, Marguerite Annie Johnson'du. Amerika'nın en ayrımcı eyaletlerinden Missouri'de doğmuştu. Dolayısıyla zor bir çocukluk geçirdi.

Devamı Arka Sayfada →

Amerika, büyük depresyonla sarsılmaktayken, siyahi bir kadın olan babaannesinin durumu fena değildi. Çünkü temel ihtiyaçlar satan bir bakkal dükkanı işletiyordu. Bu da beyaz çocukların öfkesinin Maya ve abisi Bailey'e yönelmesine sebep oluyordu.

LÜTFEN YAPMA! LÜTFEN DUR!

Marguerite, henüz yedi yaşındayken babası Maya'yı ve abisini alıp annelerine teslim etti. Burada Maya, annesinin erkek arkadaşının tecavüzüne uğradı. Bu elim olay, Maya Angelou'yu doğuran, onu olmakla yükümlü olduğu kadına çeviren, ömrünü orta yerinden asla iflah olmayacak bir mühürle dağlayan olaydır.

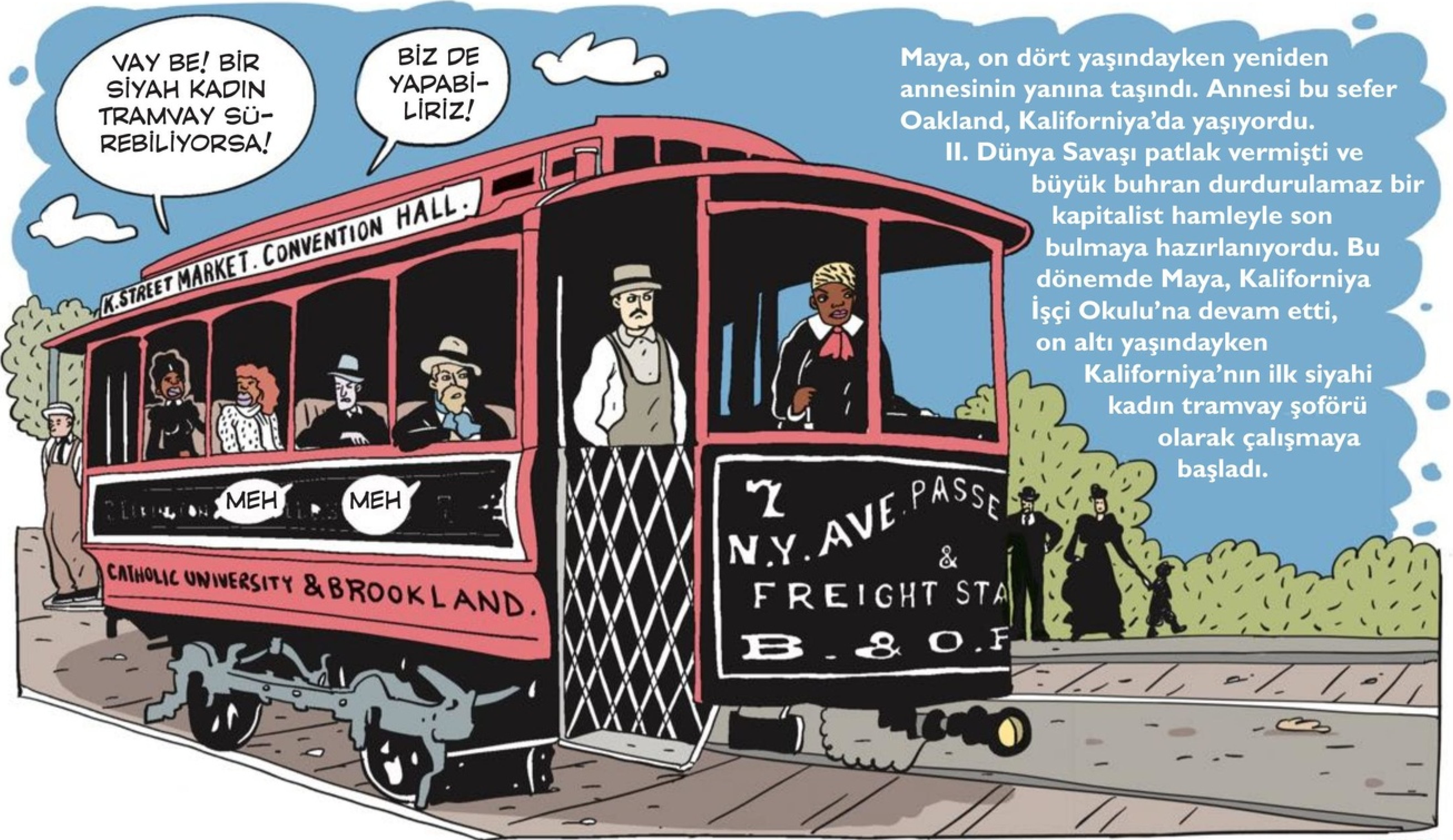
Marguerite, başına gelenleri abisine anlattı, o da ailenin geri kalanına. Annesinin sevgilisi Freeman tutuklandı, ancak sadece bir gün hapiste kaldı. Bunun üstüne dayıları Marguerite'e tecavüz eden adamı öldürdüler. Bu intikam cinayetinden kısa bir süre sonra Maya ve abisi, yeniden Arkansas'a gönderildiler.

Tecavüzcünün adını söylediği için öldürüldüğüne kanaat getiren Marguerite, bu cinayet için kendini suçluyordu. Başka birilerinin de adını söylerse ölümüne sebep olacağını düşünerek konuşmayı bıraktı. Neredeyse beş yıl hiç konuşmadı.

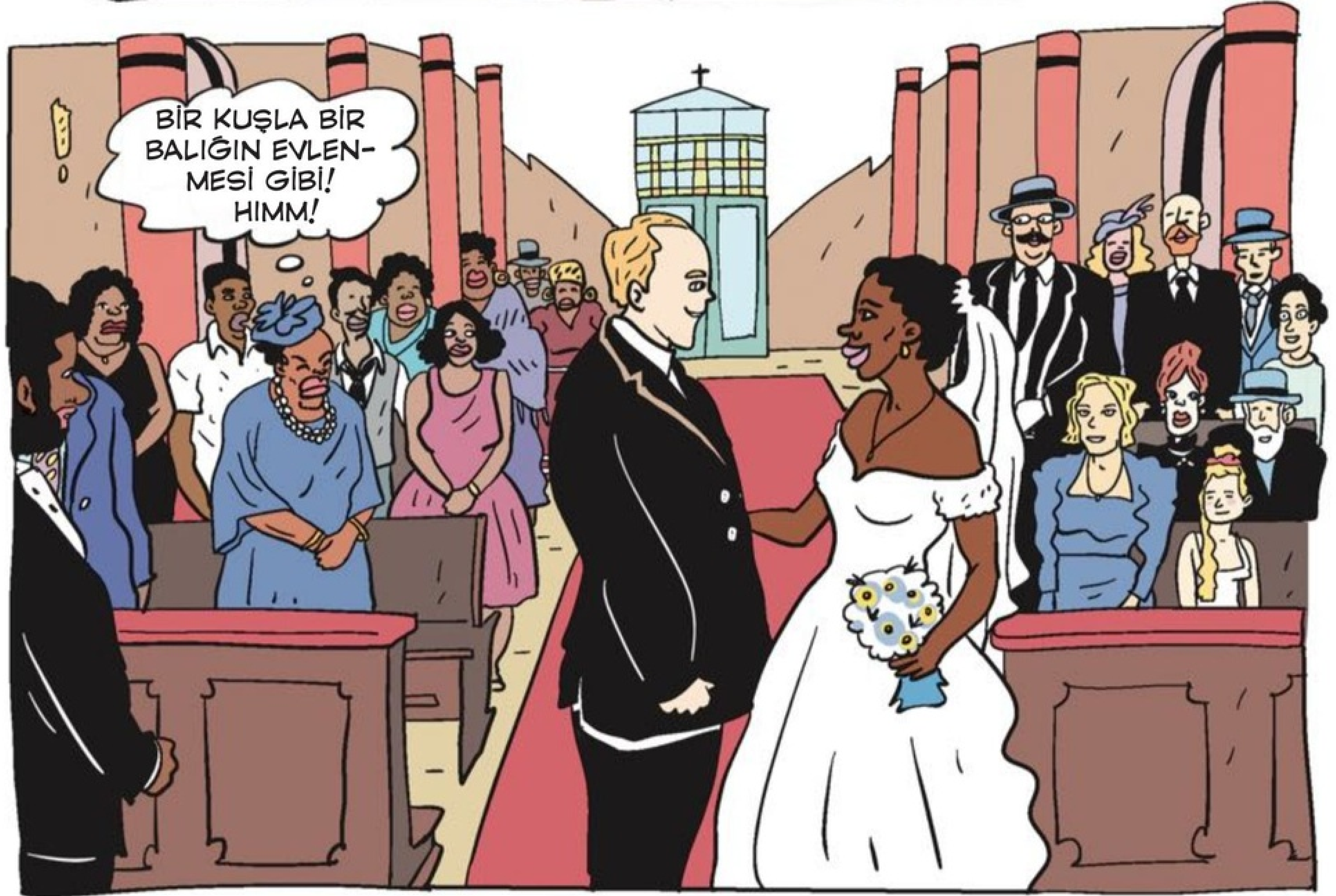
Maya, beş yıl hiç konuşmadı ama dinledi. Bu beş yıl boyunca etrafında akmakta olan dünyayı dinledi, kitaplara merak sardı ve edebiyata düştü. Yani Maya, travmasını dönüştürüp kendini doğuracaktı.

Maya, on dört yaşındayken yeniden annesinin yanına taşındı. Annesi bu sefer Oakland, Kaliforniya'da yaşıyordu. II. Dünya Savaşı patlak vermişti ve büyük buhran durdurulamaz bir kapitalist hamleyle son bulmaya hazırlanıyordu. Bu dönemde Maya, Kaliforniya İşçi Okulu'na devam etti, on altı yaşındayken Kaliforniya'nın ilk siyahi kadın tramvay şoförü olarak çalışmaya başladı.

1951'de Tosh Angelos ile evlendi. Angelos, Rum kökenli bir elektrikçiydi. Annesi bu evliliği hiç onaylamadı. Zaten 50'li yılların Amerikasında siyahlarla beyazların evlenmesi hiç tasvip edilmiyordu. Maya bir kez daha zoru seçmişti.

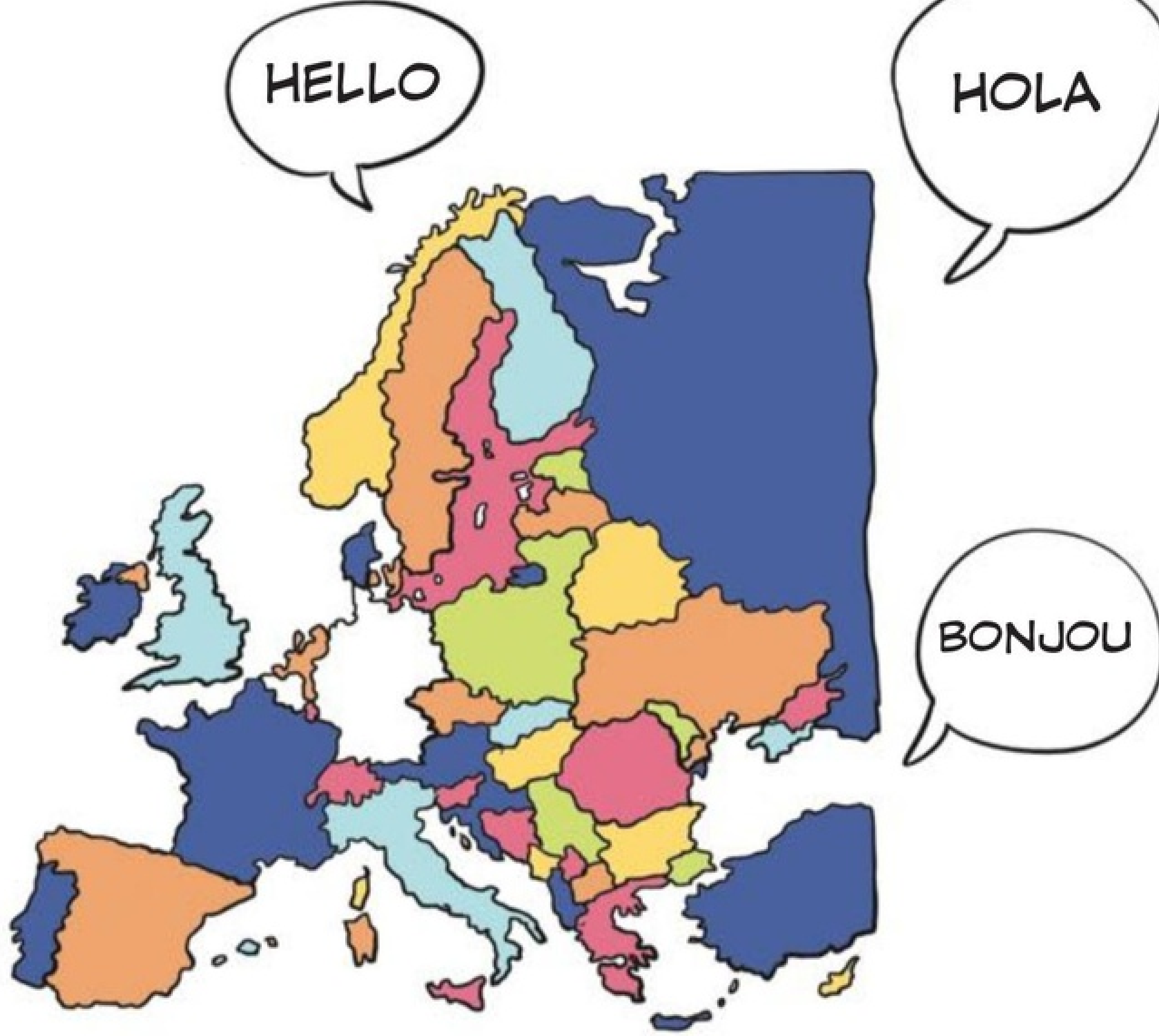

SENİN ADIN NE? SEN KİMSİN? SEN MAYA ANGELOU'SUN HERKES SANA BÖYLE HİTAP EDECEK, IŞIKLI TABELALARDA ADIN YAZACAK!

1954 yılında eşinden boşandıktan sonra gece kulüplerinde dansçı olarak çalışmaya başladı Maya. Marguerite Johnson ya da Rita adını kullanıyordu. Ama Purple Onion adlı gece kulübünde çalışırken adını "Maya Angelou" olarak değiştirdi. Artık değişimi tamamlamış ve kendini tamamen kabul etmişti.

Devamı Arka Sayfada →

Takip eden yıllarda tüm Avrupa'yı dans turneleri ile gezmeye başladı, gittiği her ülkenin dilini öğrenmeye çalışıyordu. Çok geçmeden beş yılını suskun bir kız çocuğu olarak geçirmiş bu genç kadın, pek çok dili konuşabilen bir gevezeye dönüşmüştü.

1960'da Martin Luther King Jr. İle tanıştı. King'in konuşmasından öyle etkilendi ki romancı Oliver Killens ile birlikte efsanevi Cabaret for Freedom'ı organize etti. Bu tanışma ve bu yeni kabare, Maya'nın hayatını değiştirecekti.

1961'de Güney Afrikalı aktivist Vusumzi Make ile tanıştı ve birlikte Kahire'ye taşındılar. Maya burada gazetecilik yapmaya başladı. Ancak ilişkileri bir sene sonra bitti ve Maya oğlunu da alıp Gana'ya taşındı.

Gana'da Malcolm X ile tanıştı ve yakın arkadaş oldular. Maya, 1965'te yeniden Amerika'ya taşındı. Malcolm X'e yeni bir Afro-Amerikan hareket başlatmasında yardım etmek istiyordu. Ama kısa süre sonra Malcolm, bir suikastte hayatını kaybetti.

Oldukça sarsılan Maya, Hawaii'deki erkek kardeşinin yanına gitti. Burada şarkıcılık kariyerine geri döndü. Ardından yazarlık kariyerine odaklanmak için Los Angeles'a gitti. 1965 Watts İsyanına tanıklık etti ve bizzat katıldı.

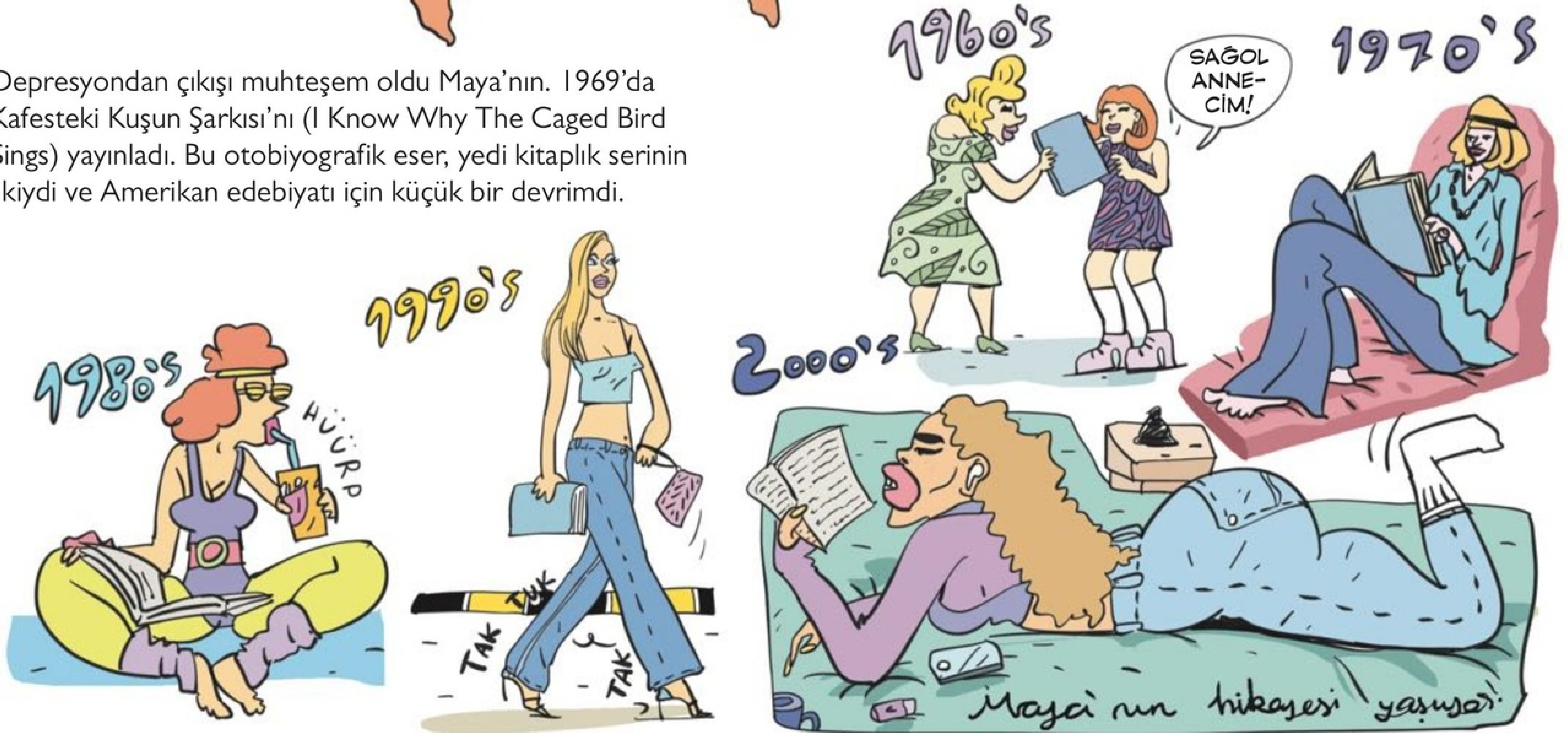

1968'de arkadaşı Martin Luther King Jr, Maya'dan bir yürüyüş organize etmesini istedi, ancak yürüyüş ertelenmek zorunda kaldı. Bu yürüyüş gerçekleşemeden Luther King bir suikaste kurban gitti. King'in ölümü Maya'ya müthiş bir darbe vurdu. Çok uzun süre derin bir bunalım yaşadı. Bu bunalımdan arkadaşı James Baldwin'in desteği ile çıktı.

Maya Angelou, "içinde anlatılmamış bir hikaye taşımaktan daha büyük bir eziyet yoktur" der. Bir başka beyanatında ise, hayatın hayatı cesurca yaşamayı sevenlere karşı cömert olduğundan bahseder. Cesur ve ilham dolu kadın Maya Angelou, Afro-Amerikan kadınların muhalif edebiyatta bile sadece birer yan karakter olarak kendilerine yer buldukları bir zamanda bir hikayenin öznesi olabilmiş, bu hikayeyi açık yüreklilikle anlatabilmiş ve hikayesini tarihe not düşebilmiş bir kadın. Maya'nın özelinde, acıdan geçip kendini doğurmuş tüm kadınlara selam olsun!

Depresyondan çıkışı muhteşem oldu Maya'nın. 1969'da Kafesteki Kuşun Şarkısı'nı (I Know Why The Caged Bird Sings) yayınladı. Bu otobiyografik eser, yedi kitaplık serinin ilkiydi ve Amerikan edebiyatı için küçük bir devrimdi.

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu
Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü
iletisim@hablemitoglu.net

Erkekler Öfkelendiklerinde Güçleri Artar, Kadınlar Öfkelendikçe Küçülürler...*

''Kadınların öfkelerini kucaklamayı ve bunu kalıcı kişisel ve toplumsal değişim için bir araç olarak kullanmayı öğrenebilmeleri çok düşük bir ihtimaldir...'' – Soraya Chemaly/Rage Becomes Her: The Power of Women's Anger *

Geçtiğimiz günlerde sosyal medya aracılığı ile Ankara'da tanınan bir erkek gazetecinin, bir kadın siyasetçi ile canlı yayın söyleşisi sırasında sergilediği şiddet ve öfke patlamasına tanıklık ettik. Kuşkusuz yaşananlar hem insani, hem mesleki etik ve hem de toplum vicdanı açısından yaralayıcıydı. Olanlara dair farklı alanlardan çeşitli okumalar yapılabilir. Duruma başka bir perspektifle, toplumsal cinsiyet merceğinden bakarak; bu sayıda bana ayrılan yerde kısaca değinmek istedim.

Araştırmacılar, uzunca bir zamandır erkeklerin ve kadınların öfkeyi nasıl deneyimlediklerini ve nasıl ifade ettiklerini anlamaya çalışıyorlar. Sonuç olarak, yapılan çalışmalardan ortaya çok temel bir bilgi çıkıyor; hem erkekler hem de kadınlar genellikle öfkelerinden utanıyorlar, ancak öfke deneyimleri ve öfkelerinin üstesinden gelmeleri ile toplum tarafından bu tarafından nasıl karşılandıkları konusunda cinsiyet sosyalleşmesi-toplumsal cinsiyetleri nedeniyle büyük farklılıklar var. Toplumsal cinsiyeti öfkeyi yönetmekte ya da ifade etmekte bir etki faktörü olarak ele alan araştırmalar; *"hem erkekler hem de kadınlar için öfkenin ortak bir duygu durumu olduğunu, ancak toplumsal normların özellikle çocukluk çağında erkekleri öfkelerini daha açık bir şekilde ifade etmeye; kızları ise öfkelerini bastırmaya teşvik ettiğini"* ortaya koyuyor." Hatta, yumruk yumruğa kavga etmek, öfkeyle küfürleşmek ya da öfkeyi fiziksel olarak dışa vurmak *"erkeksi"* olarak kabul ediliyor. Kadınlar için öfkenin hoş karşılanmadığı, öfkenin kadınsı olmadığı mesajı çocukluktan başlayarak veriliyor. Bu nedenle, kadınlar öfkelerini en fazla somurtarak ya da sözel olarak gösterdikleri pasif-agresif manevraları benimsemeleri için teşvik edilerek yetiştirilirler.

New York St. John Üniversitesi Psikoloji Bölümü Başkanı Dr. Raymond DiGiuseppe tarafından yakın zamanda bir öfke bozukluğu ölçeği geliştirme araştırması yapıldı. Yaşları 18-90 arasında değişen 1300 kişiyle görüşülerek, kişilerin öfkelerini nasıl deneyimledikleri, öfkenin ne kadar sürdüğü ve

“ Öfkelendiğinizde ne yapacağınız, nasıl düşünmeniz gerektiği konusunda çevrenizdeki otorite figürleri ya da rol modellerle herhangi bir konuşma yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Bir kadının buna yanıtı hayırdır. ”

nelere öfkelendiklerini içeren ve 18 alt faktörü olan bu kapsamlı araştırmada; erkeklerin ve kadınların toplam öfke puanlarındaki farklılıklar anlamlı bulunmadı. Ancak benzer şeylere öfkelenen kadınların ve erkeklerin öfkeyi deneyimleme biçimlerinde farklılıklar bulundu. Spesifik olarak, erkeklerin daha fazla fiziksel saldırganlık ve pasif saldırganlık gösterdikleri, öfkeleriyle dürtüsel olarak başa çıkmakta kadınlardan daha fazla zorlandıkları saptandı. Kadınların ise, erkeklere göre daha uzun süre öfkeli, kırgın kaldıkları ve öfkelerini daha az dışa vurdukları belirlendi. Ayrıca, araştırmada kadınların öfkelendikleri kişileri bir daha hiç konuşmamak üzere yaşamlarından çıkardıkları, bunun dolaylı bir saldırganlık olduğu da belirtildi. Bu noktada, Dr. DiGiuseppe, yaşla birlikte öfkenin yavaş yavaş azaldığını ve cinsiyetler arasındaki öfke farklılıkların 50 yaşından büyükler için azaldığını söylüyor. Buna eklediği önemli bir saptama var; erkeklerin ilerleyen yaşla birlikte daha saldırgan olma ve kadınların ise, daha uzun süren öfke atakları yaşama olasılığının çok yüksek.

Gelelim kendi yaşamlarımıza dönüp bakmaya, pek çoğumuz gibi ben de çevremdeki insanları izleyerek öfkeyi öğrendim. İnsanların öfkeleriyle ne yaptıklarını, kızgın olduklarında diğer insanlara nasıl tepki verdiklerini anlamaya çalışırken anneme babama, çevremdeki kadınlara erkeklere ve okuldaki akranlarıma baktım. Ailemin ya da başka yetişkinlerin benimle doğrudan öfke hakkında konuştuklarını hatırlamıyorum. Öfke çok da üzerinde durulan bir duygu olmaz aile yaşamında. ''Aman evladım kimseye vurma, kıskançlık kötüdür, biri sana kızdıysa kimbilir sen ne yapmışsındır'' denerek suçlanarak büyütüldük. Hatta dayak yemişliğimiz var çoğumuzun. Evde anne terliği, okulda öğretmenin kulak çekmesi ile. Gerçekten de bir an için düşünün, duygular ve özellikle de öfke hakkında düşünmeyi ilk olarak nasıl öğrendiniz? Öfkelendiğinizde ne yapacağınız, nasıl düşünmeniz gerektiği konusunda çevrenizdeki otorite figürleri ya da rol modellerle herhangi bir konuşma yaptığınızı hatırlıyor musunuz? Bir kadının buna yanıtı hayırdır. Bana çocukken öfkemi bir başkasını korkutacak, gizleyecek ya da dönüştürebilmek için yönetmemi sağlayacak bilgi verilmedi. Ancak öfke göstermenin ayıp, sessiz kalıp belli etmemenin daha iyi olduğu söylendi hep. Özellikle bir erkeğe öfke göstermenin sonuçlarının korkutucu ve yıkıcı olabileceğini, zamanla örtük bir bilgi olarak edindim. Doğal olarak bunun bütün yaşamıma yayılan bir etkisi oldu. Buna katılır mısınız bil-

mem ancak yapılan çalışmalar, böyle yetiştirilen kadınların, özellikle aile ve kariyer yaşamlarında öfkelerini ifade etmede erkekler kadar agresif olmaktan kaçındıklarını, öfkeleri hakkında daha çok konuşma eğiliminde olduklarını ortaya koyuyor. Çünkü , bir kadın kurumsal, politik ve profesyonel ortamlarda öfke gösterdiğinde; toplumsal cinsiyet normlarını otomatik olarak ihlal etmiş demektir. Bu durumda ataerkil sistem kadını daha az yetkin ve sevimsiz olarak damgalamaya hazırdır. Bu nedenle, çoğu kadının, özel ve kamusal alanda öfkelerini ifade edip etmemeye ve nasıl ifade edeceklerine ikarar verirlerken, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, evde, işte ve hatta siyasi alanda ilişkilerini korumaya öncelik verdikleri saptanmış. Tam da bu noktada, erkek gazetecinin karşısında tüm duyarsızlığı ile oturduğu için eleştirilen kadın siyasetçinin güçsüz bir insanın hakkını savunma refleksini göstermeyişini anlamak zor değil. Kadınlar, öfkeyi içsel olarak yaşarken, kültürel ve dışsal olarak diğer insanların beklentileri ve sosyal normlar tarafından yönlendirilirler. Roller ve sorumluluklar, güç ve ayrıcalık, öfkemizin çerçeveleridir. İlişkiler, kültür, sosyal statü, ayrımcılığa maruz kalma, yoksulluk ve güce erişim, öfkeyi nasıl düşündüğümüzü, deneyimlediğimizi ve öfkeyi nasıl kullandığımızı belirler.

Günümüzün teknoloji dünyası toplumları etkiliyor, en çok da çocukları ve gençleri. Çocuklar ve gençler arasında pek çok şiddet vakasını inceleyen araştırmalar, öfke davranışında işlerin pek de iyi bir yerde olmadığını gösteriyor. Öfkeyi ifade etme ve yönetememe açısından cinsiyet farklılıkları daha ileri yaştaki kuşaklarla kıyaslandığında silikleşiyor. Kız ve erkek çocukların ve gençlerin öfkeyi fiziksel şiddetle gösterme biçimlerinde benzerlikler var. Öfkeyle ilgili toplumsal cinsiyet klişelerini ortadan kaldırmaya ihtiyaç duyduğumuz tartışılırken, açıkçası şiddetin hem kız hem de erkek çocuklar arasında ortak bir öfkeyi ifade etme formuna dönüşeceğini beklemiyorduk. Çocuklar artık öfkenin gücün simgesi olarak şiddetle kullanılabileceğini öğrendikleri bir çevrenin etkisi altındalar. Bu da yazık ki, öfkenin uzunca bir süredir tartışılmakta olan ve kadınları adaletsiz ataerkil sisteme karşı koruyan bilinçli bir araca dönüştürülmesi olasılığını tamamen ortadan kaldırıyor.

Kaynaklar:

* Cox, D.L., Bruckner, K.H., & Stabb, S.D. (2003). *The anger advantage*. New York: Broadway/Doubleday.
* Thomas, S.P. (1993). *Women and anger*. New York: Springer.
* https://www.apa.org/monitor/mar03/angeracross

Serebral Palsi'yi Bilir Misin Çocuğum?

Damla Orhan

SP GÖREN MASUM RAMAZAN

26 - 27 yaşlarındayım. İnternette arkadaşlık sitesinde biriyle tanıştım (gençlik başımda duman). Adı, Ramazan'dı. Biz bu Ramazan'la bir müddet chatleştik. Msn var o zamanlar, kamera açıp yazışıyor, birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Tabi ben sürekli engelimden bahsediyorum ya da bir nevi kendimi kabul ettirmek istiyorum (gençliğim eyvah… Ne eksik hissediyormuşum, yazık). Ramazan da sürekli bunun sorun olmadığını, sevginin her şeyi aşacağını falan söylüyor (garibim). Bir hafta o pazar buluşmaya karar verdik...

Pazar günü geldi. Ben onu her zaman gittiğim cafeye çağırdım (çünkü akıllıyım). Sp bir birey heyecan, stres kaygı gibi durumlarda kasılması en üst seviyeye çıkar ve eğer içsel sakinleşme yolunu bilmiyorsa ürkünç görünebilir. Ve ben toyum, kendime güvenim yerlerde, aşkı bulduğuma inanıyorum, beni kabullenecek bi adam bulmuşum (yazarken dahi şu kabullenme kelimesinden tiksiniyorum) artık heyecanı düşünün!

Cafeye hangimiz önce gelmişti hatırlamıyorum. Hatırladığım, oturuyorduk, ben masada elimi kolumu her yere koyuyordum ancak bir türlü rahat edemiyordum, istemsiz hareketlerim hat safhadaydı ve ben sakinleşemiyordum, sakinleşemedikçe titremem artıyordu vs vs. Kısırdöngü içindeydim.

Ramazan hafif kızarmış yüzüyle sadece bana bakıp gülümsüyordu. Bir saat boyunca tek kelime etmeden o bana baktı ben elimin kolumun ayarını tutturmaya çalıştım.

Sonra bir daha görmedim Ramazan'ı. O gülümsemesiyle aslında travma geçiyordu bence. Adamın aklını aldım yani…

GERÇEK SÜSLÜ HİKAYELER

Elif AYDOĞDU

Ve 'aşk'..
Insan sevince her şey daha fazla anlam kazanıyor.

Arada bir durup derin bir nefes almak gerek.. Karın kaslarını da sığk.. Içinden 10'a kadar say ve nefesi ver. Göbüş şok! Neyse konumuz bu değildi ama olsun..

raziyeicoglu@gmail.com

EX'TEN TANELER

PAPARAZZİYE

Raziye İçoğlu

● Bazen tekrarından sakınmak adına tedbiren kötü bir şeyleri unutmamak için **EX**'leri unutmazsın.

● **EX**'ler sonrasında **"iyi ki EX oldu"** ya dönüşüyor. Ama gerçekten canımın içinin kayıp acısının hiç **"iyi ki"** lik bir yanı olmuyor sonrasında da …

● **EX** şeyleri atlatamadığımı biliyorsam, farkındaysam, demek ki daha çok kendimi kaybetmiş değilimdir, öyleyse kendimde varım ..

● Bu dünya öyle acayip ki, insana **EX** Berat'ı bile aratabilir olmalı yani, ama olamıyor arattırmıyor işte …

● **EX** hiçbir zaman, senin bu hayattaki tek eksiğin değildir.

● **Geçmişi geçmişte bırakamamak** işte bütün mesele bu!. Geçmişi geçmişte bırakmanın 7 yolundan biri sosyal medyadaki arkadaşlarını kontrol etmekmiş. Geçmişte yaşamanıza sebep olan tüm tanıdıklarınızı hesaplarınızdan çıkarmakmış. Yani sakın ola ki **EX**'inizi takipe almayın.

● **"Açken alışverişe gitmeyin" gibi bir şey… "Aşıkken evlenmeyin, severken evlenin"** diyor uzmanlar..Çünkü aşk bitiyormuş, sonrasında ya ilişkiye katlanmak, ya bitirmek zorundaymışız. Anladığı şu ki, alışverişin en gereksizi bile olsa bir gereği bulunur da, ama **EX**'ten çıkış olmayabilir yani.

● **"İş işteyken, eş eşteyken bulunur"** atasözünü bire bir uygulayan cinstir **EX**'ler…

● Hiçbir kadın **EX**'inin utanmazlığından utanmamalı. Ama daima olan budur.

● Gerçekten gözümün kenarını, kapak açık kalmış ve aniden yana dönünce mutfak bardak dolabının köşesine çarpmıştım. O kadar hızlı morarmıştı ki. Ve hiç kimseyi inandıramamıştım, **EX**'in dövmediğine. Ben bile şu gün olmuş hala şüpheye düştüm.

● **EX**'lerden çoluğu çocuğu olmayan biz gibiler, ancak **"çocuğum olsa bu kadar olurdu, doğursam bu kadar büyük çocuklarım vardı, torunlarım olurdu"**, kıyaslamalarıyla övünüp dururuz..

● **EX** Aşk daha büyük bir aşkla kapanır da, Can acısında, acı acıyla sökülmez, bilakis katlanır…

● **Evlensel Meseleler…** Evlilik sorgusuz, sualsiz genellikle kendi isteğinle girebildiğin, ama elini kolunu sallayarak, **"hadi bana eyvallah"** diyerek çıkamayacağın tuhaf müesselerden biridir.

● Savcı için bazen maktul, polis için ceset, doktor için **EX**, başkası için sadece bir ölü, ama bu hayattan göçen senin canın ciğerindir.

● Hiçbir **EX** başarım tamam değil, başım bile yarım baş ağrısı migren.

● Gider zammından sonra, yapılan gelir zammının **EX**' birinin geri gelmesi gibi hiçbir anlamı yoktur. Daha da zararlardayız..

● **"Çok olmak"** sayı ile ilgili değilmiş meğerse. Çok Can olduğumuz bir tek kişi çıktı bu hayattan ve çok şeyler bitti. Bazen de **EX**'ler çıkar hayatından çok kalabalık olursun.

● Her hareket, her **EX** ilişkiler ihtimaller üzerine yapılıyor. Hayatlar, Hayaller ihtimaller üzerine kurulur. Mesela **"şimdi susayım, sonra şöyle böyle olur. Öyle olunca konuşsaydım belki kötü olur, böyle olsa çok daha üzülürdüm"**.. falan filan gibi üzüntümü bile olası ihtimaller üzerine atlatmaya çalışıyorum ki, daha da çok dibe batarak.

● **EX'ten Trik Mesele**den bu yana resmen insanları imtihan eder gibiyim. Bana teselli bir anahtar cümle koparabilmek için itina ile laf içinden laf seçmeye uğraşıyorum… Etrafımdakiler için **Teselli Editörü** gibi olmuşum.

● **EX** Kaynananın bir akrabası gelinini övüyor ve o memleketteki herkes için **"Kaşığa 40 tane olmasa da 35 tane sığdırıyoruz."** diyordu.

Bu rivayet mantıdan daha meşhur da, ama hiç kimse o kaşığın boyutundan ve yerleştiriliş şeklinden bahsetmiyor.

Herkesin Tesellisi, Empatisi Kadardır..

● Kendimden biliyorum ki, Kocasından boşanana sevinçli teselliler verebilirim yani empatiksel olarak. Evlenenlere çok üzülebilirim. Babasını, arkadaşını kaybedenlerin çok üzüldüğünü hiç atlatamadığını düşünürüm.. Nasıl ki sürücü ehliyeti aldığımda karşıdan karşıya geçmeye korktuğum gibi. Yazı yazmaya başladığımda bir şeyler okumaya çekindiğim gibi..

● **Eskiz Gündemim Bambaşka … Kendime Teselli Notları** olmaya başladı yazı eskizlerim.. Halbuki bir zamanlar aralarda alışveriş listeleri, yapılacak işler falan karışabiliyordu. Kendime yazdığım teselli notlarını okuyorum sonra. Bir önceki ben, bir sonraki bana yardımcı oluyor. Mesleklerimden terapi destekler almaya çabalıyorum. 1000 ilmek gücünde şiş sesleri, 120 km.hızında dikiş makinası pedalı..

● Üzgünken sevmediğimiz aktiviteler de, sevdiğimiz aktiviteler de yapmamalıyız. Sevdiğiniz şeyden nefret edersiniz, sevmediğiniz şeyden daha da çok nefret edersiniz. Sonrası iyi günlerde tam bir dejavu hissi yaşatır size..

● **Nihayetinde bozdurdum.** Yün döşeği bozdurup 4 tane yer minderi, **"tek yastıkta kocama"** yastığını bozdurup iki baş yastığı, çift kişilik yorganı bozdurup 2 tane tek kişilik yorgan haline getirdim. Altı üstü, yorgan, yatak, yastık da bozdurulmada karşılıksız değilmiş hani…

● **"Gerekirse simit yiyeceğiz, bugünleri kolay atlatacağız"** diyorsunuz da zamlar en önce simitten vuruyor. Biz bu günlerde simide kolay atlayamıyoruz ki zaten…

● Sen gündemi belirleyemezsin, değiştiremezsin, gündem seni belirler, değiştirir …

● Geçen sene Babamın ambulansta kaybedilen kartını bildirmek için bankada sıramı beklerken, müşteri temsilcisi genç adam, karşısında oturan kadına, Aydın ili şivesi ile **"napçen sen dolar hesabını? Ayşe Teyze, çarşı pazarda dolarlan mı domates, hıyar alıvercen. Bırak galıversin türk parası"** diyordu. Geçen yıl bu zamanlarda dolar hesabı açtırmak isteyen, Ayşe Teyze kaç liralık pişmandır şimdi **Acaba**?

● Psikolojimizin doktoruna gidince kendimizi değiştirmeyeceğiz, kimse heveslenmesin, o değişik halimizi kabulleneceğiz, kabullendirmeyi öğreneceğiz…

● Dert sayıp derman arayan, **"Akşama ne pişireceğim? derdine son"** isteyen kadınların aksine, **"Akşama ne pişireceğim?"** derdine o kadar çok ihtiyacım var ki …

● Acıyı, atlatabilmek için yanında aynı acıya ortak yakınların olması lâzım ki, kolay atlatabilesin. Ondandır ki memleketteki travmaları hafifsiyoruz, çünkü herkes aynı dertte …

● **Ekran Tepik …** Bütün özel konuşmaların deniz kıyısında buluşarak yapılmak zorunda olunan dizi filmlerde, gelirden hallice kadın erkeği ücra bir deniz kıyısına konuşmaya çağırıyor. Adam kıt kanaat taksiyle geliyor. Kadın konuşuyor, sonra arabasına atlayıp gidiyor. Hadi buyur, nasıl dönecek adam Acaba? O an tekrar terk edilmiş gibi hissettirilen tenhadaki çaresizliğe takılmadan edemiyor insan…

● Tesellin empatin kadardır. Mesela Aile Hekimimin, **"babam hastalanınca Anneme ilaç vermeye başladım"** babasının acısını atlatamayan **"Annem gibisin"** empatisi sayesinde, normalde asla yazmayacağı ilgili tedavi ilacını kapmıştım.

● Hiçbir teselli, teselli olmuyorsa, hiçbir şey

Devamı 20. Sayfada →

Elde Kalan

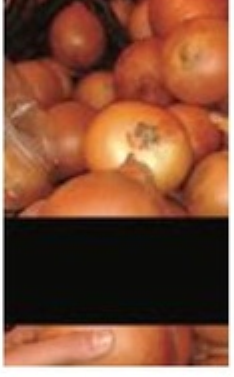
Feyhan Güver

dilemiyorum ve hiç kimsenin hiçbir kimseyi anlamadığını anladım artık…

Başkasına anlattıklarını unutuyor insan, ama kendi kendine yaptığı telkin konuştuklarını hiç unutmuyor.

Bazen de bir yarışmada kazanan çok başarılı değildir, kaybedenler çok aşırı başarısızdır. Yarışta kazanmanın sebebi, diğerlerinin kaybetmesinden ötürüdür belki.

Hıyar, soğan bile serbest piyasa. Dolar, altın neylesin Acaba? Daha ucuz soğan için en az 5 market dolaşan fakir, kulvar farkıyle dolar, altın fırlamış nasıl takip etsin?

Hiç kimsenin travmatik depresyon ihtimali vermeyeceği kadar da güçlü görünüyor olamam ki.

Kim ölse, hiç sormadan **“koronadan öldü”** diye haber yapıyorlar. Şu korona illetinin adı çıkacağına canı çıksın.

Sokağa çıkamasınlar diye Bedava 65 Yaş Üstü Ulaşım Kartları bloklanınca Babam; **“şu kırona dedikleri görünen bir şey de değil ki, tutup boğazını sıkasın”** diyerek koronaya tepkisini göstermişti. Ve Korona duymuş olmalı ki babama hiç görünmedi.

Dünyanın ilacını içsem, dünyanın doktoruna, psikoloğuna gitsem, dünyanın gündem haberlerini izlesem de, kapıma damacana ile su getiren elemandan aldığım haberlere yetişemez.**“Abla söylerler mi hiç? Hep aşısızlar öldü diyorlar. 3 iğne yemiş (aşı olmuş yani) bir çok arkadaşım çok ağır korona geçirdi ve öldü.”**

Yazılarımı yazarken son nokta koymuş olmama rağmen, otomatik sistem yeni cümleye büyük harfle başlamıyor. Bazı son kelimeleri fiilden saymıyor yani. Sistemin anlayışı da, ancak kendi otomatiği kadar.

Çok kereler kapı önünde sıra beklerken duydum. Kafasına göre ilaç yazdırmak isteyen olursa, Aile Hekimimiz **“Sağlık bakanı bana diyorki, en çok antibiotik sen yazıyorsun, yazma!”** diye, dolaylı itiraz cümleleri ile yazmayacağını beyan ediyor. Sanırsın ki az önce sağlık bakanı gelmiş, bunları söylemiş, sen konuşurken de Fahrettin Koca kolonun arkasında görünmeden duruyor gibi. Bakanlık **“bildirge yolladı”** diye olabilirliği yüksek bir şey söylese, çok resmi kalır insan inanmaz mı sanki Acaba?

Psikolog Falan İstemez. Beni Bileni Getirin, Kendisi Gibi Bileni Değil … Aile hekimine gittim. **“Herkes atlattı ben atlatamadım. Babaları ölen başka arkadaşlarım, hatta aynı Babası ölen kardeşlerim bile atlattı ben atlatamadım”**, dediğimde… **“Sen bana niye gelmedin? Sen atlatamazsın, suus kız bi beni dinle! Ben seni biliyorum, hassas kadınsın sen”** dedi. O saniye bütün sıkıntım bitti. İlacım tamda bu imiş, **“bilinmek”**. Ve ilaveten İlaç da yazdı. **”Baktım Babam gidiyor, ben anneme hemen ilaç vermeye başladım. Senin aylar önce başlaman lâzımdı. Seni niye kimse anlamadı?”** Haah işte aradığım bütün anahtar sözcükler ardı arkasına sıralanıyordu. **“İlaca gerek yok, sözlerin var yaaa”** diye melodili haykırasım geldi içimden. Benden önce beni biliyor ya aman Tanrım, tam da ihtiyacım olan şeymiş. Bütün klişe tesellileri sıralasa da antipati duyamam. Esasen ihtiyacım olan şey, tablet, doz ilaç değil tam da dozunda tanınmış, anlaşılır olmakmış…

“Nas suresi ortada. Sana bana ne oluyor?” İşte öyle bir şey, Çok **NAS** faiz usandırır.

Zamlar paylaştıkça çoğalıyor.. Bilgi, iyilik, mutluluk paylaştıkça azalıyor, **“Dolar, altın artmış artmış!”** diye sosyal medyada, durakta, otobüs de arkadaşlar arasında durum paylaşımı yaptıkça çoğalıyor.

Genel olarak öleceğimizi bildiğimiz halde, öleceğimizi hiç düşünmüyoruz. Babama doktor dahil, herkes ölecek gözüyle baksa da öleceğini hiç düşünmedim ki. Empatimin ucundan bile geçmedi. Yakıştıramayışıma bir tanım bulamıyorum, Büyüğüm olmasına rağmen onu kollaması, koruması gereken kişi olduğum ağır bir süreç mi, ama onu kendi bedeninden bile kollayamamak mı Acaba?

Babam ile yakından ilgilendiğim günlerinde, 7 ay boyunca, istediği tek şeydi. **“bir istediğin var mı Babam?”** diye her sorduğumda, **“gülmeni istiyorum, bana güler yüzlü ol. Hastalığın tesiriylen seni bilmeyerek üzdün mü yoksa?”** deyişi bana bıraktığı yadigâr vasiyetidir. Sana üzülürken gülmek ne kadar da zordu biliyor musun Babam? Duygularım pert oldu, ama sana güler yüzlü olmayı başardım. Bundan sonra da Babam için gülmem lâzım. Çünkü Candan Cana manen vasiyetler en geçerli olanlardır.

HOŞÇAKAL 2021

Katina Karanikola

Tam bir yıl önce seni karşılamak için günleri saydım tek tek aşırı heyecanla, umutla yeni doğmuş bebek gibi neşe getireceğini sandım. Sonuçta her yeni yıl bir başlangıç noktası gibidir…

Her yeni yılın şafağında doğar yeni umutlar ve yeni hayaller. Kanatlarını çıkarabilecek, yükseklere uçabilecek, bazen çamurda yuvarlanabilecek, çetin sularda batabilecek bir sürü hayaller.

Seni karşılarken kötü olayları es geçerek geleceğe iyimserlikle baktım. Sende beterin beteri çıktın be kardeşim… Zor bir yıldın dünya için.

Binlerce insanın hayatını kaybetmesine, yüz binlercesinin ruhsal sağlığının bozulmasına yol açan sadece Covid değildi taşıdıkların. Savaşlar, ekonomik krizler, uçan evro ve dolarlar…

Daha iyi bir gelecek için beklentilerimi, umutlarımı öldürdün. Korkularımı doğruladın. Umutlarımın katili oldun. Şimdi senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Öfkeyle, acıyla, şikayetlerle…

Yine de sana veda ederken ağzımda, şarap gibi, buruk bir tat, kalbimde bir sıkışma var.. Bana kaybettirdiğin her şey için, kazanamadıklarım için, kovaladığım her şeyin elimden kayıp gittiği için... Yüzün birazcık da olsa kızaracak mı giderken?

Yenisini beklerken düşüncelerim artık çok farklı... Merak ve sevinç, umut ve kaygı birbirine zıt pek çok duygu birbirini takip ediyor…

Bakalım yeni yıl neler yaşatacak… yanılmaz yargıç zaman gösterecek! 12’ye beş var, 1 var ve oleeyyy saat 12… Hoş geldin 2022.

Sen bari acımasız olma. Senle bir anlaşma yapalım mı? Kendim için tek bir şey isteyeceğim senden ama hiçbir çocuğu aç bırakma, dünyada savaşlar olmasın, covid belasını bitir…

Şu an kendim için senden ne isteyeceğimi bilemiyorum… Belki sadece sağlık…

İsteğim önemsiz gelebilir ama gerçekte daha önemlisi yok sanki. Ha bir de sevdiklerimi zamansız benden almadığın sürece iyi yolculuklar sana 2022…

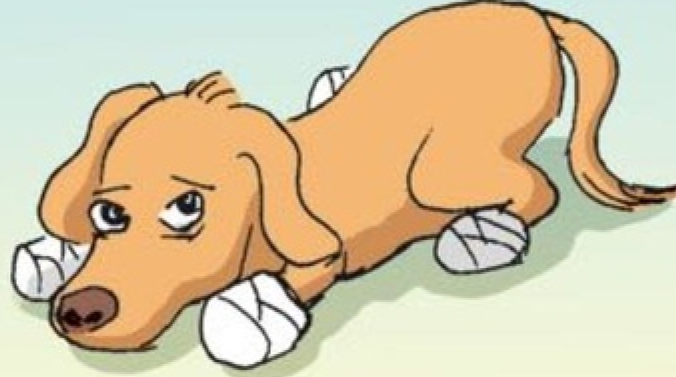
2021'İN REKLAMI

Dediler, kadın cinayetlerinin, şiddetin, tacizin arttığı bir zamanda İstanbul Sözleşmesi Feshedilebilir mi?

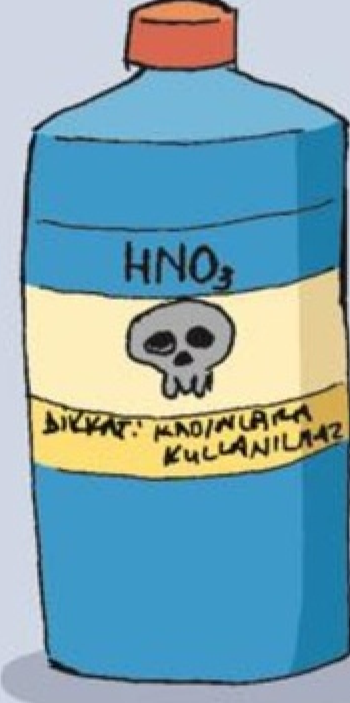
DEDİM, OLABİLİR...

Dediler, hayvanlara eziyet cezasız kalabilir mi?

DEDİM, OLABİLİR...

Dediler, erkekler sevdiği kadınların yüzüne kezzap atabilir mi?

DEDİM, OLABİLİR...

Dediler, hakkat eşcinsel Cin'e inanan var mı ve bazı hocalar onu cinsel yolla çıkartır mı?

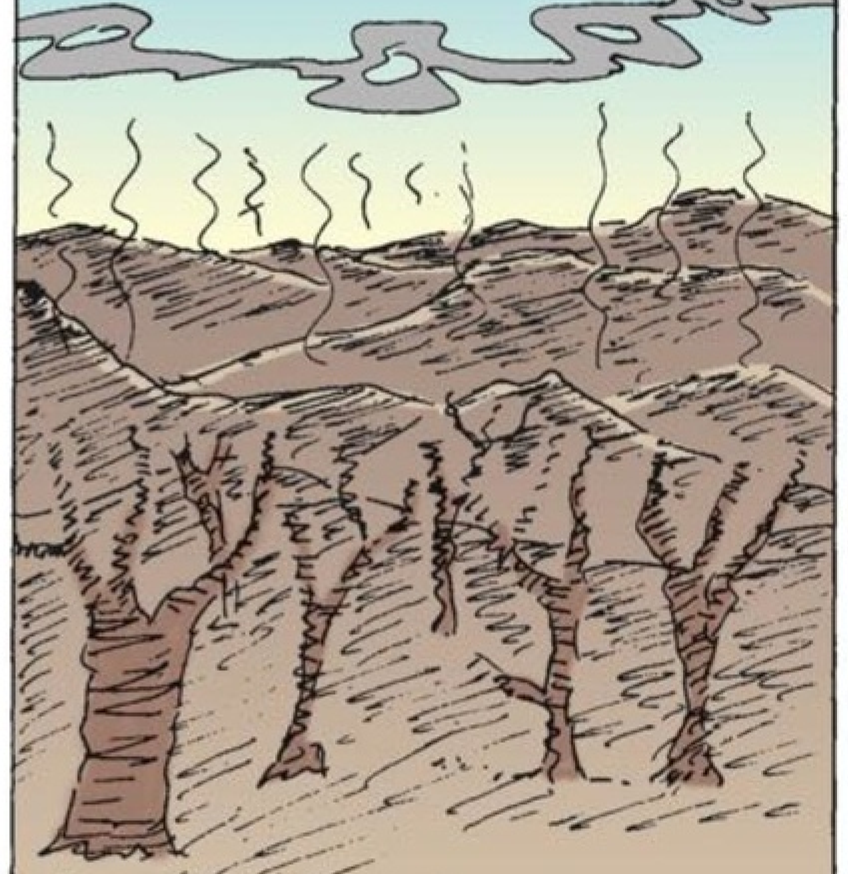
DEDİM, VALLA OLDU BİL...

Dediler; bir bebeğin dedesi, hem babası hem de katili olabilir mi?

DEDİM, OLABİLİR...

Dediler; ormanlar, insanlar yanarken bir devlet, söndürme uçaklarını çöpe atar mı?

DEDİM, OLABİLİR...

Dediler, yüzlerce insan haksız yere yıllarca hapiste tutulabilir mi?

DEDİM, ELBET OLABİLİR...

Dediler; peki bir Başkan, halkı onca yoksulluk ve acı içindeyken 'şiir gibi bir hayat' yaşadığını söyleyebilir mi?

DEDİM, E YANİ OLABİLİR...

Dediler, yahu biz nerede yaşıyoruz?

DEDİM; ARTIK, ÖKÜZÜN BOYNUZLARINDA TAŞIDIĞI BİR TEPSİDE OLABİLİR...

Virginia Woolf'le Söyleşmek

Ankara, 21 Aralık 2021

Yaşar Seyman
yasarseyman@gmail.com

Sen, Virginia Woolf, bize neler yazdın neler söyledin…

Kitaplarında, konuşmalarında derlediğin yazılarında, elimize yol haritamızı çizmek için yollar, kavşaklar, dönemeçler gösterdin. Bizden önceki kuşaklar da biz de bizden sonraki kuşaklar da sözlerini kulaklarına küpe edecekler.

Biliyorum ki, 20. Yüzyılın en önemli yazarlarındansın.

Hiç okula gidememen, evinde eğitim alman çok ilginç.

Bunu yazanlar şu vurguyu da unutmuyorlar. Londra'da 1882 yılında dünyaya gelen Virginia Woolf İngiltere'nin seçkin ve entelektüellerinde oluşan geniş bir aile ve çevreye sahipti. İyi eğitim görmüş olmana büyük şans deseler de onlara katılmayıp okula gitseydin diyorum. Okula gitme eyleminin yerini hiçbir şeyin tutamayacağını yaşayarak bilenlerdenim.

Romanlarını, denemelerini, yazılarını büyük bir dikkatle okudum. Çoğaldım, sevdim, etkilendim. Feminist ve modernist bir yazar olarak dünyaya seslenmen, kadın yazınında bizlere ışık olman alkışlanası, şükran duyulası bir eylem.

Sen Virginia Woolf, kalemiyle yüzyıllar aşan kadın sen benim kelamımda da kalemimde hep var oldun. Sen, kutup yıldızım oldun.

"Para kazanın, kendinize ait ayrı bir oda ve boş zaman yaratın. Ve yazın, erkekler ne der diye düşünmeden yazın!"

"Kendin Ait Bir Oda" kitabını bitirdiğim gün bunun mücadelesini vermeye başladım. Abarttım mı, haddimi aştım mı? Aslında söz konusu kadın hakları olduğunda hep haddimi aştığımı itiraf ediyorum. İyi ki de haddimi aştım yoksa emek dünyasındaki, toplumsal yaşamdaki sorunların çözümünde nasıl yol alabilirdik. Kiralık evlerde oturduğumuz yıllarda kendime ait bir odam olsun dedim. Odanın biri oğluma, biri bana çalışma odası olacak evlere baktım ve kiraladım.

Gittiğim konferanslarda bunu anlattım. Yazmalı Anadolu kadınları şaşkın şaşkın bakarken coşkulu konuşmamı sürdürdüm. Kendinize ait oda zorsa, kendinize ait saatlerin mücadelesini verin dedim. Ne diyor bu kadın demediler çünkü sözün sana ait olduğunu bir hakkı teslim ederken; takındığım özgüvenle dinleyenlere öyle güzel aktardım ki seni örnek aldığımı öğrendiler.

Bugün görüyorum ki bir kadın yazar, mutfak masasında bile yazsa eninde sonunda kendine ait bir odası oluyor. Çünkü yazma eylemi koca bir yalnızlık… Kâğıdın, kalemin sahibi iken iletişim devrimi sonrası bilgisayarın tuşlarında kalemin yok kalem olan parmaklarınla yazıyorsun.

Mutfak deyince o güzel sözün kalemime dolanır:

"Bir evin, mutfaktan sonraki en güzel yeri kütüphanesidir."

Önce kitaplarınla buluştum. Bazen "Dalgalar," bazen de "Deniz Feneri," oldun. En çok da "Kendine Ait Bir Oda" ve de "Yazarlık Dersleri." Hep başucumda oldu.

"Ustaca yazabilmek çok dikkat ve çaba ister. Ahengi korumak, gerekli yerlerde aralar vermek; hece, sözcük ve tümce tekrarları ile etkiyi arttırmak- hepsi de karmaşık bir ifadeyi okuruna net bir şekilde izah etmek isteyen yazarın görevidir."

Bu muhteşem önerini, sözlerini içselleştirmeme karşın hep neden o nehirle aktın diye sormadan edemedim.

İki mektup yazıp, ceplerini taşlarla doldurup nehrin sularına kendini sessiz sitemsiz bırakman hiç aklımdan çıkmadı.

Eşine Leonard'a yazdığın mektup birlikteliğinizi ne de güzel anlatıyor:

"Sevgilim, yine çıldırmak üzere olduğumdan eminim. Yaşadığım o Korkunç anlara geri dönemem artık. Bu kez İyileşemeyeceğim. Sesler duymaya başladım, hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bu yüzden yapabileceğimin en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum. Sen bana verilebilecek en mutluluğu verdin. Benim her şeyim oldun. Bu korkunç hastalık beni bulmadan önce birlikte bizim kadar mutlu olabilecek iki insan daha düşünemezdim. Artık savaşacak gücüm kalmadı. Hayatını mahvettiğimin farkındayım, ben olmazsam rahatça çalışabileceğini de biliyorum. Bunu sende göreceksin. Görüyorsun bunu bile düzgün yazamıyorum. Okuyamıyorum. Söylemek istediğim şu ki, yaşadığım her mutluluğu sana borçluyum. Bana hep sabır gösterdin, çok iyi davrandın. Demek istediğim bunları herkes biliyor. Eğer biri beni kurtarabilseydi o kişi sen olurdun. Bir tek senin iyiliğinden eminim, onun dışında her şey beni terk etti. Hayatını mahvetmeyi sürdüremem. Birlikte bizim kadar mutlu olabilecek iki insan daha düşünemiyorum."

Takvimler 28 Mart 1941'gösterirken biri eşin Leonard Woolf diğeri Vita Sackville- West' e olmak üzere iki veda mektubu yazdın. Bastonun ile ***Ouse*** ırmağına yürüdün. Ceplerini seni suda batırmaya yetecek kadar taşlarla doldurduktan sonra ırmağın soğuk sularına kendini bıraktın...

Kadınları nehirlere benzeten, kadınların yaşamlarını yazarken onları ülkelerinin nehirleriyle okyanusa uğurlayan ben, senin nehirle bu son akışını sevemedim.

Gönül meclisimin nadide incisi Virginia Woolf, o çok sevdiğim sözünle yazımı noktalamak istiyorum:

"Ne hoş bir güzelliği vardır, hafif adımlarla, dünyadan gülümseyerek geçenlerin."

RAHMET VE MUTLULUK MU?

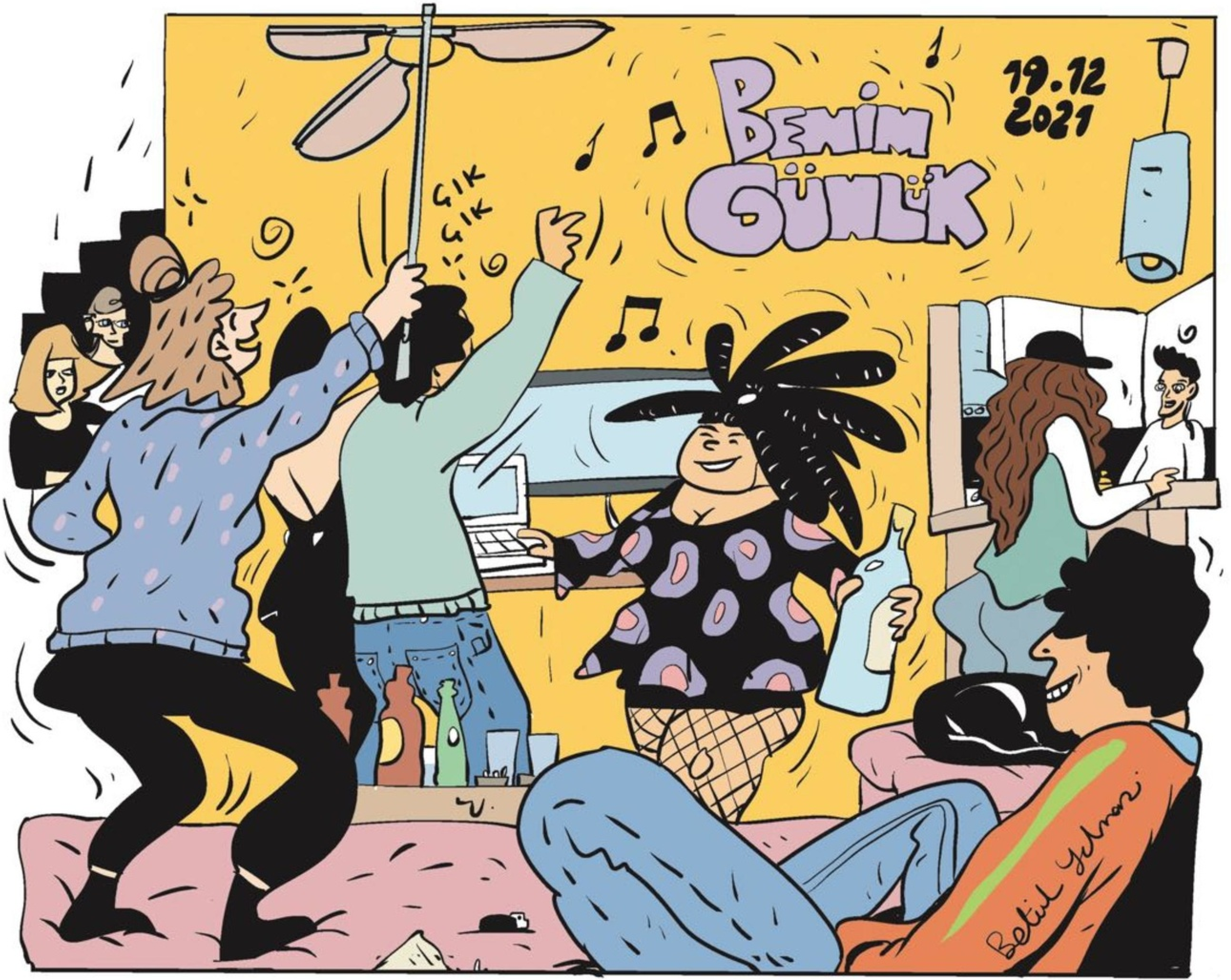

Berfin Özek, yüzüne asit atan eski sevgilisiyle evlendi.
Eşi, kendisini ve bebeğini terk eden Serkan Kıyak intihar etti.
İkisi için de çok üzgünüm çünkü bu sevgi değil.

Okulda sorarlardı bize? Yazar yukarıdaki metinde ne anlatmak istemektedir?

Sevgi mi? Hayır değil. Ne kadar başarıyla anlatabilirim, bilmiyorum. Ancak deneyeceğim. Sevginin de bir formu olmalı. Açıklamakta güçlük çektiğimiz, çaresizlikle ve duygusal boşluklarla ördüğümüz her duygunun adı sevgi değildir. Bütün bağlanmalar sevgiden değildir. Bütün gelişler, bütün birleşmeler, bütün meydan okuyuşlar sırtını sevgiye dayamaz. Öyle zannederiz ama birilerinin hayatımızda oluşturduğu boşlukları dolduran herkesi saf sevgiyle tanımlayamayız. O boşlukları sağlıklı biçimde doldurmak ya da o boşlukları kabullenip onlar yüzünden oluşan yaralarımızı iyileştirmek ve bununla birlikte yanımızda olanları sevmek, onlar tarafından sevilmek ve bu sevgiyi şeffaf biçimde okuyabilmek, evet bu daha doğru geliyor kulağa. Ve kimse, kendinizi sevmeyecek kadar onu sevmenizi hak etmez. İnsanın kendinden vazgeçerek birini sevmesi, şarkılar şiirler yazdırıyor mudur; belki evet. Ama inanın kendini severek, kendi değerini bilerek ve hatırlayarak birini sevmesi ve sevilmesi kesinlikle en iyi şarkı ve en iyi şiirdir.

Sevgi, karşılıklı olduğu sürece insanların yaşamını birleştirmelidir. Ve herkes kendi sevgisi konusunda karşısındakine karşı dürüst olmalıdır. Biri kadın biri erkek, ikisi de sevildiği konusunda kandırılmış, bir biçimde buna inandırılmış iki insanın, biri artık hayatta değil, diğerinin yaşadığı şey de kendi seçimiyle hayat değil. Sevgi bu değil. Sevgi hiçbir zaman yalan, şiddet ve ihanetle aynı cümlede geçecek kadar basit ve zararlı olmadı. Sağlıklı sevgi, gerçeğin farkında olarak yaşayabildiğimiz sevgidir. "Her şeye rağmen" sevmek diye yutturulan şeydeki her şeyi kimse hafife almasın.

KIRKINDAN SONRA AZANI TENEŞİR PAKLAR, HASTALANSAM BAKANIM YOK, KELLE PAÇA DA İÇMİYORUM!

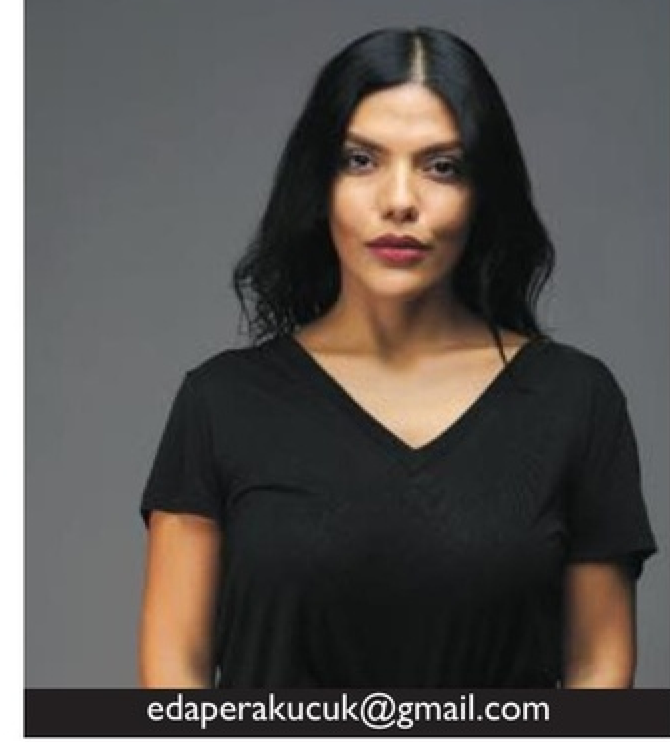
Fatima Yıldız Erkan
fatimayildizerkan@gmail.com

YENİ YILDA... EN AZINDAN HAVA BEDAVA

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

Bedava yaşıyoruz, bedava;
Hava bedava, bulut bedava;
Dere tepe bedava;
Yağmur çamur bedava;
Otomobillerin dışı,
Sinemaların kapısı,
Camekanlar bedava;
Peynir ekmek değil ama
Acı su bedava;
Kelle fiyatına hürriyet,
Esirlik bedava;
Bedava yaşıyoruz, bedava.

Orhan Veli bu satırları yazarken sınıf farkı çerçevesinde sınıflar arasındaki imkân farklılıklarını eleştirir.

*　*　*

Dün sabah bir Bulgar Edirne'ye gelmiş ve 1000 $ bozdurmuş 18.000 TL almış. Alış verişini yapmış, yemiş içmiş akşam eğlenmiş. Bugün cebinde kalan

12.000 TL ile tekrar 1000 $ almış ve eve dönmüş.

Şimdi bu problemin sorusu şu: Bu arkadaşın yiyip içtiği 6000 TL'yi kim ödedi..?

Havadan geçirilen bir akşam ve 6000 TL'yi hava ödedi bu tahlilde. Yoksulluk bedava canım sudan ucuz adeta. Düşünsenize pek çok sosyal medya uygulamalarında Bulgarlar hesaplar kurmuş, Türkiye'ye gidince neler alınıyor, nerede bulunabiliyor şeklinde ittifak yapıyorlar. Sonra da gelip Türklerden daha refah bir hayat sürüp, dahası bizleri fakirlikle suçluyorlar.

Fakirlik ne zamandan beri vatandaşın suçu haline geldi? Haa pardon vatandaşı fakirleştiren zihniyetler yüzünden kendi ülkemizde ikinci sınıf vatandaş haline düşülüyor. Tek sorumlu var. O da: YÖNETİM!!!

*　*　*

Geçtiğimiz günlerde Hülya Avşar'ın ekonomi yorumu sosyal medyada tepki gördü. Şarkıcı Hülya Avşar 'ekonomi' sorusu üzerine "Bu saatten sonra simit mi yiyeceğiz falan diyorlar. Gerekirse yenecek ama bu günler de biraz kolay atlatılacak" yanıtını verdi. Avşar, açıklamalarının ardından et yemekleriyle ünlü Ankara'daki lüks bir mekana yemeğe gitti. Restoran hesabından yapılan paylaşımda "Kıymetli sanatçı dostumuz sayın Hülya Avşar'ı mekanımızda ağırlamanın onurunu yaşadık" ifadelerine yer verildi. İroniye bakınız ki Hülya'nın konuşması bedava, yapması vatandaşa parayla!

*　*　*

Simit demişken, marketlerde müze havası yok mu sizce de? Çok acayip. İnsanlar eserin önünde duruyor, düşünüyor, geri çekilip biraz uzaktan bakıyor, sonra yaklaşıp eser hakkındaki açıklamayı bir daha okuyor… Uzaklaşıp esere son kez bakarak "vay be" diyor. Eserler de peynir, süt, yumurta… Yani temel beslenme kalemleri. Haa tabii bir de marketten çıkınca fişe uzun uzun bakma seremonisi var. O da ayrı bir beyin kabullenemeyişi anı.

*　*　*

Haa bu arada bir süredir istifa edeceği konuşulan Hazine ve Maliye Bakanı Lütfi Elvan görevinden affını talep etti. Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından kabul edilen talebin ardından Elvan'ın yerine Bakan Yardımcısı Nureddin Nebati atandı. Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati, Berlin'de asgari ücret 1585 Euro iken şehir merkezindeki bir kira 1969 Euro, Amsterdam'da 1701 Euro ücret varken 2 bin 622 Euro kira, Paris'te 1555 Euro asgari ücret varken 2 bin 750 Euro kira, Türkiye'de yeni asgari ücretimiz 4 bin 250 lira 40 kuruş, kira şehir merkezinde 1261 Türk Lirası dedi.

Hangi şehrin merkezi bu?

Bilen var mı?

*　*　*

Dolar/Euro hareketliliğinde kim zengin oldu bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var. 2 gün önce Diyarbakır Silvan'da bir aile elektrik faturasını ödeyemediği için DEDAŞ elektriği kesti, oksijen makinesi çalışmayan çocuk öldü.

Bir çocuk yoksulluk ve DEDAŞ yüzünden öldü!

*　*　*

Cumhurbaşkanı Erdoğan ise: "Aylardır erken seçim diyorlar. Erken seçim yok. Bu ülke bir hukuk devletidir. Belirlenen tarih neyse o tarihte erken seçim yapılacaktır." dedi…

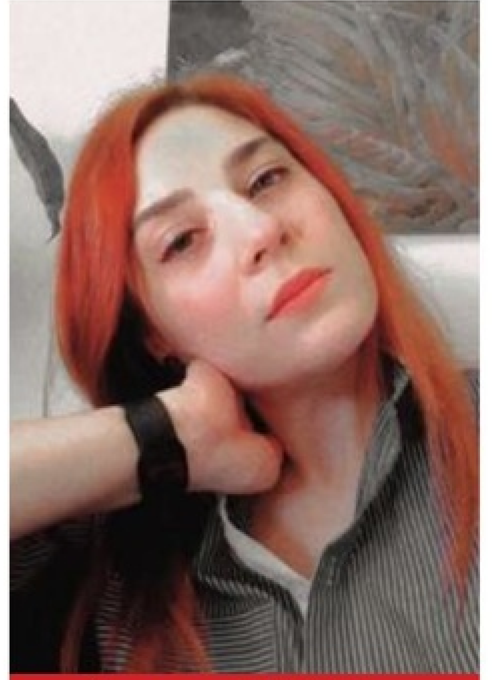
*　*　*

Merhaba geçen seneden hiçbir farkı olmayan hatta daha da kara kara düşündüren 2022…

SARIMSAK
ÇÖREK OTU
HASTALIKLARIN RUHSAL SEBEP-LERİNE BAK BALIM!
KLOROBEN AL, BANA ÇOK İYİ GELMİŞTİ!
BETÜLİM!
GOOD SUP
VE ARKADAŞLAR
KELLE PAÇA HAYATTA İÇMEM
RÖH!
NE YAPTIN?!
İLAÇLARI VE YEMEK SİPA-RİŞİNİ VERDİM CANIM BİRAZDAN GELİR, III, NE ZAMAN İHTİYACIN OLURSA!
VE İNSANLIĞA DÖNÜŞ VE HIZLA ÇIKIŞ!
TAMAM BALIM BİZ Bİ BEŞ DAKİKAYA GELİYORUZ SİZİ ALMAYA, ÖNCE ÇİFTLİK SONRA DADA YAPARIZ!
YA BEN ÇİFT-LİKTEN SONRA EVE DÖNMELİ-YİM, İŞE DEVAM!
DIS DIP DIS DIP
SEN NE DİYOSAN O BALIM!
ÇİFTLİK TEN HEMEN SONRA
GİTTİK Mİ BURADAN...
VE TEKRAR ÇİFTLİK
BİR HİKAYEM VAR ÇİZMEK İSTER MİSİN? BİR BEYAZ YAKALININ İSTİFA EDİP KÖYE GELMESİ VE ORDA DA BAŞA-RAMAMASI!
EHEH HEPİMİZ GİBİ!..
ÇOK MUKADDES BİR RUHSUN!
...... HEPİMİZ MUKADDESİZ!
PEŞİMDELER PEŞİMDE, PİŞİMDE HU HU!

SOYUT HAYRANLIK

Ayşegül
Damla Arslan

Ayşegül Vs. Damla

-Anlıyorum seni, neden bu kadar hayran kalıyorsun.

+Ben mi? Hayran? Anlamadım. Anlamamış mıyım? Anlamadığımı anlamamışım.

Bir şeyleri "yarım" aktarırken; tam ve hiçbir esnafın bozmaya tenezzül etmeyeceği bir para gibi saplandı kaldı beynime cümle. Paramız değer kaybederken yaptığım benzetmeye koca bir merhaba. Cümle değersiz değil ama ağır. Hayranlığın ergenlikle alakası yok. Fikirler, tutumlar önemli. Bu yüzden ağır zaten. Söylenildiği zaman yere yapıştım ama algılayamamışım o zamana kadar bunu. Hikayeler paylaştıkça güzel olmuyor ya bazen, ben o yüzden ezildim. Çünkü, herkese her şey anlatılmaz. Herkesin her detayı bilmesine lüzum yok. Sırlarla dolu kozmetik kataloğu gibiyim, iyi sır saklarım, kendi sırrım da dahil. Bileğinizi "bu parfüm nası kokuyo yhaaaa" diye bana sürmeye kalkmayın, alev değil koku alamazsınız.

Çok bilinmeyenli bir denklem olarak yaşamına devam etmeye çalışan kendimi çözemezken ben, objektif dinleyen iki adet kulağın, ses dalgalarımı beynine gönderip, oradan kortekste analiz edip, sağ lob ile bana bu cümleyi kurması ne hoş. Keşke aynı şeyi ben de yapabilsem, zaten uçan halının üstünde satranç oynuyoruz bir de kendi kendime oynadığım satrançtaki stratejik hamlelerimi görebilsem.

Satranç falan derken iş Kızma Birader'e dönmez umarım. Ya da Amiral Battı. Dönerse ne olur biliyor musunuz, üzülürüm. Tıpkı saçımdaki beyazlara müdahale edemediğim zaman üzüldüğüm gibi üzülürüm.

EVEREST'İN KIRMIZI KARI

Saçımı ayda bir kere boyuyorum. Aslan yelesi rengi saçlara sahip olmak kolay değil. Bakın rengi dedim, kalınlığı fare kuyruğu gibi. İnce telli, çılgın ve o haliyle enginlere sığmayıp taşan saçlarım var. Boyama zamanının geldiğini dipteki beyazlardan anlıyorum her kadın gibi. Yoksa uçlar yine güneş gibi turuncu, yer yer kırmızı ve capcanlı. Bu beyazlar son zamanlarda yurdu her taraftan işgal eden düşman gibi çoğaldılar. Bir taraftan hoşuma gidiyor, bir taraftan "yaaaaa yaşlanıyorum" diye üzülüyorum. Çünkü daha yapacak çok şeyim var. Bu his bu yüzden rahatsız edici. Beyaz saça karşı değilim, doğallıktan yanayım ve keşke turuncu/kırmızı sevdalısı olmasaymışım da saçım doğal, akışında bir saç olarak yaşamaya devam etseymiş. Kırışıklarıyla mutlu, saçı beyaz modellere dönebilirdim. A ha İkizler Burcu'na döndüm, öyle de güzel olur, böyle de olurmuş demeye başladım. Şimdi o döngüden sakince çıkmam gerekiyor.

Çıktım.

Saçlarımın beyazlamasına zinhar takılmıyorum. Ama umarım 38'e adım atacağım için safları sıklaştırmıştır beyazlar. Dertten, kederden de saç beyazlıyor ya, ondan çok korkarım. Hiçbir şey için kafamı ve kalbimi karartıp, saçımın beyazlamasını istemem. Genç yaşımda kafam Everest'in zirvesine dönmesin yok yere. Gündemimiz belli, yolumuz alacakaranlık, muhallebi yapmak bile artık sınıfsalken beyazlarıma aniden takmış olmama anlam veremiyorum. Farklı olayım derken densiz olmak mı bu? Yani "yapamıyorum, olmuyor, olduramıyorum" diyen arkadaşıma "saçımı boyamaktan yoruldum, beyazlarım da artmış" dersem mesela saçımı yolar mı? Bu bir densizlik mi yoksa kafayı kırmak mı? Hiçbirine cevabım yok, oturayım yerime, sıfır.

Küçükken yoğun bakırı sadece bakır tellerde görüp "ne güzel renk" diye iç geçiren bir çocuğun, yetişkin bir kadınken saçında aynı rengi görüp kendisine hayran olmasının da bir ismi olmalı. Narsisizm değil, çocukluk hayali. Pamuk Prenses'in üvey annesi de değilim.

Her şey soyadımda gizli.

Ama belirsiz.

HEISENBERG'ÜN YEĞENİ GODOT

"Eyyyy Heisenberg! Sen kimsin? Çok fenayım. Bak tansiyonlarım hep çıktı, lütfen rahat dur."

Astroloji, astronomi, kozmoloji derken günler fiti fiti, mini mini ilerliyor. Toplu taşıma kurallarını iyi bile günler keşke gelip ders verseler bize. Çünkü önlerde sıkışıp kalmıyor, arkalara doğru ilerliyorlar. Güneş fırfır dönüyor ısıtmadan, "yak şu kaloriferi apartman görevlisi donuyoruz" da diyemiyoruz doğalgaza geçtik geçeli. Her apartman dairesi kendi işinin patronu olmuş, yettiğince ısınıyor, yettiğince üşüyor. Kendi içimizden şükür edip, kendi dışımızdan globalistçe şikayetlere gark olup, kolektifçe panik oluyoruz. Güneş böyle ilerliyor da Ay durur mu, yapıştırmış rotasını "burçlarda yer yoksa güzelim, boşlukta da ilerlerim" Ay'ın bile rotası belliyken Belirsizlik İlkesini ilke edinmişlere bir çift sözüm var ama genel bir laf çarpıtması. Adama, kişiye, kişilere, gruplara, derneklere, falana filana asla değil. Heisenberg bu yaptığınızı görse oturup ağlamaz "yere batsın ilkesi, kuantum fiziği" der köşesine çekilirdi. Heisenberg ile Beckett tanışıyor muydu acaba? Şahsıma sarf edilen "Hiç yaşını göstermiyosun canımmm yhaaa" cümlesini yaşatılan kaosa ve belirsizliğe borçluyum. Yaptığım özel hiçbir şey yok. Neyse, özet geçeyim, siz adamı bilimden bile soğutursunuz. İleri derece teknoloji ile bezeli buzdolabının bile bir duruşu var soğuturken. Elim belimde yazmıyorum bunları, sakinim. Savasana'da nefes alış verişlerimi kontrol ettim de geldim.

Kabak kemaneyi bilirsiniz değil mi? Bilirsiniz bence, bilmiyorsanız da size 5 dakikalık araştırma konusu: Kabak kemane nedir, nerede çalınır, niçin çalınır?

Bizim evde kabak kemanenin kabağı soframızda, kemanesi dilimizdeydi sürekli. Kendisini bir bütün olarak evde elbette görmedim. Babanem işine gelmeyen bir şey olduğu zaman kafasını insanlardan zıt bir yere çevirir, belki gökyüzüne bakar kendi inandığı sistemine, belki duvara ve "kemane çalmışım" derdi. Belirsizlik İlkesi ile hareket eden her nesneye, her kişiye arkamı dönüp "kemane çalmışım" diyorum.

Gıy gıy da gıy gıy.

Kuzuların Sessizliği

Ve kendini hatırlatıyor siyah. Füzeler yağıyor evlerin üstüne.

Hatırlatmak lazım diyorum aşkı. Cırcır böcekleri bir dahaki baharı göremeyecek diye.

Paramparça olmuş sözlere mahkum olmamış koyun sürüleri. Kimse madalya takmayacak bacağını kaybetmiş kuzuya. Şimdi gözyaşlarımda ağrılar başlıyor. Damlalar bir jilet gibi kesiyor düştüğü yeri. Sana sığınmak istiyorum, ölüm seslerinden korkup annesine sarılan bir kuzu gibi. Tıpkı onun gibi dilsiz, kendi lisanımca.

Cesetler yağıyor havadan. Dağ köylerinden kaçıyor dağlılar. Yeni fakirler ve fahişeler ekleniyor şehir defterlerine, ölümleri hiçbir tarihte kayıtlara geçmeyen. Ceketinde kan var adamın, annesi üzerinden çıkarıp koklamak istiyor. Saklayacak onu kendi ölümüne dek.

Şimdi seni düşünmek istiyorum bütün cinsiyetsizliğimle. Bilmiyorum varabilir miyiz bir kuzunun doğduğu yere ve ölebilir miyiz onun yerine?

Tohum

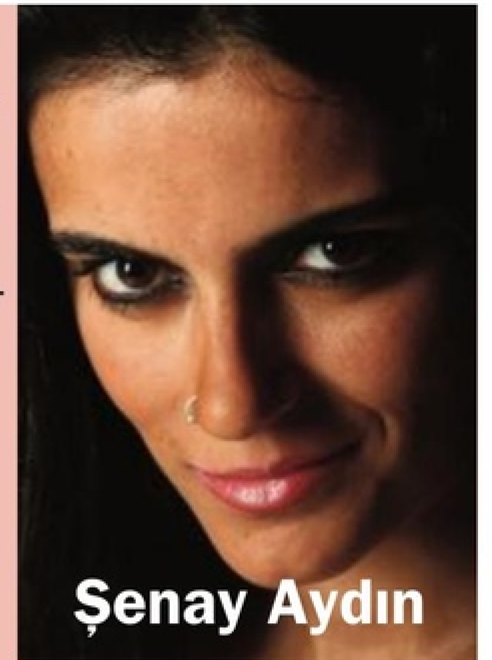
Tüylerimde titreşen bir soğuk mevsim var. Ağzına tükürdüğüm bir hayat karşı duvarda. Saçlarım kir kokusunu yayıyor tarlalara.

Takatimin bittiği bir kalem, uzağımda. Yazılmak üzere kağıda.

Çocukluğumda kalbime tohumları ekilmiş kara güllerin. Kokuları kaldı sadece kollarımda, sonra çürüyüp düştü kollarım. Nerede kolsuz bir adam varsa ben yattım onunla.

Bir uzaklık var yeğenim Rozerin'le aramda. Onu sevdiğimden hiç şüphem yok, küçük elleri dokununca boynuma.

Giyotin olmuş dudaklar değiyor vücuduma. Kara bir rüzgar esiyor sonra. Rüyamda gördüğüm bütün yılanlar yatağımda, ağlıyorlar boğduğum çocuklarıma.

Şenay Aydın

Ecinni

Kurbağa sesleri geliyor. Dört bir tarafı betonlarla çevrelenmiş, sıkışıp kalmışlar. Yaşam kurmuşlar bir gıdım çamurlu suda. Ne çok severim kurbağaları çocukluğumdan bu yana.

Sakin bir bakışla dönüyor kulağım seslerin geldiği noktaya. Şimdi bir şarkı tutturmuşlar yalnızlığıma. Hiçbir şeyi sevmiyorum bugünlerde, yüksek bir apartmandan atabilirim kendimi. Yine çıkmış içimden kendi cinim. Geçip karşıma dil çıkarıyor. Çıplak poposunu oynatıyor acılarım karşısında.

Bahar gelmiş olmalı, örgü patiğim ayağımda üşüyorum yattığım eski tımarhane odamda. Biri kutsal bir kitap getirsin bu aylarda. Cinlerim ortalarına almış dalga geçiyorlar şah damarımla. Kurbağa sesleri geliyor çocukluğumun özgür sularından. Anneme dargınım, eksik bıraktığı yanlarımdan.

Bir kurbağa ısırdı kalbimden, sesim gitmedi arşa. Anne bak kanıyor ruhum hala.

Küçükken

Feyhan Güver

Sabah uyandığında her yerin bembeyaz olması...

Yazılıdan yıldızlı pekiyi...

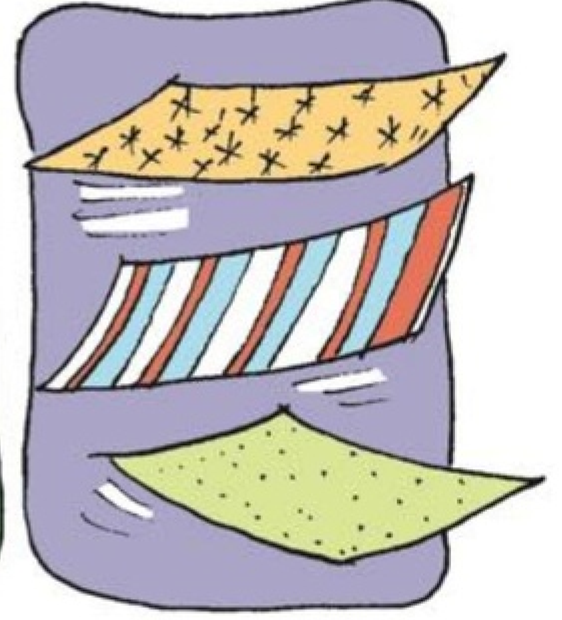
Gece gezmesinden dönerken babanın kucağında "kırt kırt" ayak seslerini dinlemek!..

Sabah kızarmış ekmek kokusu...

Çikolatadan çıkan parlak kağıtlar...

Ağlarken ağlarken uyuyakalmak...

Karda saatlerce oynadıktan sonra sıcak sobanın başında ellerin sızlaması... Kaç kat giyersen giy çorapların ıslanması...

Yemek beğenmeyip mızmızlandığında, annenin dayanamayıp yağlı ekmek vermesi...

Elektrik gittiğinde lamba ışığında gölge oyunu...

Bakkalın demir kiloyla iki püskevit arasına lokum koyup bastırarak "pasta yapması...

Taftalı kurdele... Ponponlu çorap... Çantayla dönmek... Oldu bunlar Feykuşum...

BİTTİ—.

Ezgi Aksoy
aksoyezgi@gmail.com

Kronik Kötümserlikten Beter "Toksik İyimserlik"

Evet biliyorum, daralıyoruz. Yeri geliyor, nefes almak bile zül oluyor bu ülkede. Pahalılık, işsizlik, geçim sıkıntısı, sürekli belimizi büken, belimizi bükmeyi bir borç bilen zam yağmurları falan bir yana, asıl umutsuzluk bitirdi bizi. Gülmeyen yüzleriyle dostlarımız, arkadaşlarımız ve gün geçtikçe zamanın stabil ritminden daha hızlı yok olan geleceğimiz söndürdü ciğerimizi. Yorulduk. Koşmadan, koşamadan yorulduk. Bir avuç iyimserliğe hasret kaldık. Tuhaf hayatta kalma mekanizmaları geliştirdik biz de. Yılana sarılır gibi sarıldık illüzyonlara. Sonra ne oldu? Kendi gerçekliğimizle yüzleşemez olduk. İyiye yormaya çalışırken zehirlendik, iyimserliğimiz toksik bir hal aldı.

Toxic Positivity

You'll get over it!

Just be positive!

Good vibes only!

Stop being so negative!

Think happy thoughts!

Never give up!

Just be happy!

See the good in everything

Son yıllarda internetin neresine tıklasanız, onlarca hatta yüzlerce "iyi düşünün" alıntısıyla karşılaşıyorsunuz. "Evrene pozitif enerjiler yollayın!" insanlarıyla burun buruna geliyorsunuz. İnsan ortalama bir günü, onlarca alıntıya maruz kalmadan kapatamıyor zaten. Bunların en az yarısı, yangının orta yerinde durmuş, bize pozitif enerjiler yollayan minnoş arkadaşlarımızın, tanıdıklarımızın bir yerlerden bulup sosyal medya hesaplarından paylaştıkları enerji şarj edici alıntılar. Şu dünyada herkesin en az üç beş tane sosyal medya hesaplarının bio'larına "**Positive vibes only**" (sadece pozitif enerjiler) yazan arkadaşı var zira. Çünkü nedense herkes birbirine ilham olmaya çalışıyor. Kağıt üstünde "tabi ya!" etkisi yaratan, ama üç dakika sonra insanın enerjisini aortundan başlayarak emen birer söylemle hem de.

Bazı insanlar, inatla ve ısrarla negatif duyguları görmezden geliyorlar. Hayattaki her türlü olumsuzluğu sadece pozitif düşünerek yenebileceklerine inanıyor, bütün gün vibrasyonlarını yüksek tutmak için bir dizi zorlayıcı eylemde bulunuyor ve hayatlarını negatif duyguları egale etmeye çalışarak geçiriyorlar. Bir süre sonra sadece kendilerinin değil, hayatlarındaki insanların da negatif duygularıyla empati kuramaz hale geliyor, birer sevgi pıtırcığına dönüştüklerini zannederken aslında kocaman birer erteleme balonu olduklarını fark etmiyorlar. Bu sürecin sonunda başta kendi olmak üzere insanların ve toplumların sorunlarına duyarsızlaşmış, bencil ve benmerkezci bireyler çıkıyor ortaya. İçinde bulundukları derin mutsuzluğu teşhis edemiyorlar. Yalnız kalıyorlar. Günün sonunda iyimserliğin sahtesi, kötümserlikten daha çok acıtıyor çünkü. Günün sonunda, kendini inkar eden insan, Nirvana'ya falan eremiyor çünkü.

"Her Şey Çok Güzel Olacak" Mı Sahiden?

21. yüzyıl şehir insanı, huzursuzluk hissi ile bir türlü barışamadı. Mutsuzluk ihtimalini bir türlü kaldıramadı. Çünkü bu çağın insanlara vaat ettiği çok büyük yalanlar var. "**Mutlak mutluluk**" onların en başında geliyor. Dolayısıyla hiç kimse huzursuz ya da mutsuz olmak istemiyor. Onun yerine kendi placebo'sunu kendi evinde pişiriyor yeni insan. Kendine küçük yalanlar hediye ediyor. Kendini illüzyonlarla şımartıyor. Oysa toksik iyimserlik sığdır. Kaçıştır. En önemlisi, insanı kendi hayatına karşı pasifize eder.

Yanlış anlamayın, kimseyi yargılamıyorum. En nihayetinde bu çağ ve bu çağın kahredici sorunları, insanları dev çıkmazlara sürükledi. Her şeyin şekillerden ve kabuklardan ibaret olduğu bu imgeler evreninde gösteri toplumunun insanları benliklerinden uzaklaştılar. Son otuz – kırk yıldır, insanlık tarihinde hiç olmadığı kadar hayal satıldı, satılıyor. Ama acı da hiç olmadığı kadar çok. Ve de orta yerde öylece duruyor. Çoğumuz acıyla ve hüzünle nasıl yüzleşeceğini, nasıl konuşacağını, kendisi onlarca dertle boğuşurken dostuna nasıl merhem olacağını bilmiyor. O yüzden dostunun derdini dinlemek yerine, ona toksik iyimserlik sunuyor. Tıpkı kendini de kandıradurduğu gibi.

Toksik iyimserlik, aslında bir tür obsesyon, yani takıntı. Her türlü negatif duygu ve düşünceyi iyimserlik karşı atağıyla yenebileceğini vaat eden bir takıntı. Kapitalizmin ve kapita-

lizmin getirdiği dertler çemberinin dışında kaldıklarını düşünenlere kapitalizmin sattığı bir başka illüzyon. Tıpkı hayatın tamamen ve sadece bireysel seçimlerden ibaret olduğu yalanı gibi, bazı insanlar sürekli iyimser olmayı seçerek dertlerini erteleyebiliyorlar. İşin kötüsü bazı durumlarda bu pratik, toplumsal bazda bir tür dayatmaya dönüşebiliyor. İnsanlar, hüzünlü ve kederli hissettikleri için dışlanıyor, bir de suçluluk duygusu geliştirebiliyorlar. Çünkü anlaşılan, sürekli iyimser olmamız gerekiyor. Son yıllarda interneti bir salgın gibi saran mutlu yaşam guruları sürekli bunu salık veriyor zira.

Fark ettiniz mi bilmem, Youtube başta olmak üzere tüm sosyal medya mecraları birbirini taklit eden yüzlerce mutlu yaşam gurusuyla doldu. Bu yeni nesil pozitif düşünce sektörünün yıllık değeri, **on bir milyar dolar** civarında. Bu yeni sektörün merkezinin yıllarca insanlara "**Amerikan Rüyası**"nı satan ABD olması bir tesadüf olmasa gerek. Bu sektör sadece sosyal medyayla değil, popüler kültür ve popüler kültürün tüm elemanlarıyla da pazarlanıyor, ancak merkez noktasını elbette sosyal medya, **Youtube** ve **Instagram** oluşturuyor.

Videolarında insanların duygu durumlarına vibrasyon değeri biçen, öfke ya da hüzün gibi duyguları en düşük vibrasyonlu duygular arasına alan ve bu duygulara takılıp kalırsanız asla kişisel gelişiminizi tamamlayamayacağınızı, dolayısıyla Nirvana'ya falan eremeyeceğinizi salık veren kanallar bunlar. Bu anlatılanların teknik olarak doğru bilgiler olması, konuyla ilgili hiçbir derin bilgisi olmayan sıradan bir 21. yüzyıl insanının, on dakikalık bu son derece sığ videodan çıktıktan sonra anksiyetelerden anksiyetelere koşacağı ve varoluş krizlerine gark olacağı gerçeğini değiştirmiyor.

Söylenene göre yapmanız gereken bol bol yoga ve meditasyon yapmak, sağlıklı yaşama kafayı takmak, sağlıklı beslenmek, asla içki içmemek, sinirleri alınmış bir halde bütün günler ve geceler boyunca sevgi pıtırcığı gibi ortalarda gezmek ve elbette durmaksızın pozitif düşünmek… Bundan azı sizi kurtarmayacak. Öfke mi? Unutun… Keder? Acı? Hüzün? Yer yer çok da iyi bir duygu olmasa da insani bir şey olan kıskançlık falan? Hafazanallah kişisel yükselişinizi ertelersiniz, zinhar bunlara düşmeyin! Çünkü bu guruların hesaplarına göre, ortalama bir ölümlüden **Dalay Lama** mertebesine erişmenizin on dakika sürmesi gerekiyor…

Soluğu Hindistan'da, Tibet'te alan akşamına bir Nirvana'ya eriş kanalı açıvermiş. Batı'ya Doğu felsefesini pazarlarken, bir tür hayal satıyor herkes. Manifestasyon teknikleri, çekim yasası, hayatınıza doğru partneri çekme teknikleri, vibrasyonunuzu nasıl yüksek tutarsınız, Nirvana'ya tam olarak nasıl erersiniz, bedeninizi nasıl terbiye edersiniz, günde kaç saat meditasyon yaparsanız yükselirsiniz, Kundalini uyanışınızı nasıl tetiklersiniz ve benzeri onlarca alanda birbirinden toksik onlarca, hatta binlerce video var derin Youtube'da.

Sosyal medyanın deyim yerindeyse ağzı olanın konuştuğu bir kara deliğe dönüşmesi hayatımıza bu toksik iyimserlik gerçekliğini soktu. Zaten on yıllardır medya ve özellikle yayıncılık sektörü pozitif düşüncenin öneminin altını yeterince çizmemiş gibi, aynı vurgu şimdi de sosyal medyadan geliyor. Ben şahsen bütün bu feryat ve figanın daha en başında Doğu felsefesini tamamen yanlış anlayan birkaç yayıncının işi olduğu görüşündeyim. Belki bu bile iyi niyetli bir tespit. Belki Doğu felsefesini yanlış anlamamışlardı, satış potansiyelini görmüş ve temel prensiplerle biraz oynamışlardı belki de. Zira Doğu felsefesi hiçbir zaman duyguları ertelemeyi, koşullar ne olursa olsun mutluluğun peşinden koşmayı falan öğütlemez. Hatta tam tersine, Doğu'da güçlü insan olmanın yolu korkularını fethetmekten geçer.

Doğu Felsefesinde Mutluluk ve Nirvana'nın Kapıları

Her şey eninde sonunda Doğu'yla Batı'nın çatışmasına dayanıyor ya… Hah, işte bu da öyle. Batı'da "kapitalizm felsefesi", insanlara **kaçınmacı** bir tavır vaat ediyor. Bu felsefeye göre dilerseniz dertlerinizi, acınızı, travmanızı sonsuza kadar erteleyebilir ve ömrünüzün elli yılını **inkar** evresinde asılı kalarak geçirebilirsiniz ki bilirsiniz inkar yas sürecinin ilk aşamasıdır. Çünkü bu öğretiye göre hayat sizin hayatınızdır ve hiç kimseyi ilgilendirmez. Siz isterseniz hayatınız mahvedebilir ya da ısrarla bir yalanı yaşayabilirsiniz. Sosyal medyayı dolduran ve on yıl gibi kısa bir sürede toksik iyimserliği hayatın her alanına olanca yaygınlığıyla sokan mutlu yaşam gurularının sattığı da bu işte; bireyin travmasını erteleme hakkı! Kendini kandırma lüksü. Temelsiz bir Polyannacılık. "Düşünüyorum, öyleyse düşünmeye-

bilirim!" hakkı… Doğu ise, kadim felsefelerinin de ışığında, acıyı ve travmayı deneyimlemeden, korkuyla yüzleşmeden "yüksek insan" olunamayacağını öğretir durmaksızın.

Budist öğretiye göre mutluluk, insan yolculuğunun amacı değildir, sadece bir parçasıdır ve tamamen insan zihnindedir. Mutluluğa acıyla terbiye edildikten sonra erişilebilir. Yani tekamül, acıyla gelir. Bu yüzden Doğu öğretilerinde acıyla olgunlaşma kavramı büyük yer tutar. İnsan, tekamülünü tamamlamak istiyorsa acısıyla ve korkularıyla yüzleşmek zorundadır. İnkar evresinde takılı kalmış hiçbir ruhun tekamül etmesi söz konusu dahi değildir. Başka bir deyişle birey Nirvana'nın kapılarını zorlamak istiyorsa, önce acının hırpalayan kollarına huşu ve mutlak bir teslim olmuşluk içinde salmalıdır kendini. Bu noktada mutluluğu, iyimserliği ya da pozitif düşünceyi aklından bile geçirmemelidir.

912-929 yılları arasında Kordoba Emiri ve 929-961 arasında Kordoba halifesi de olan Endülüs Emevi Devleti hükümdarı **III. Abdurrahman**, hayatını zevk-ü sefa ve görünürde mutluluk içinde geçirmiş, ömrünün son demlerinde Doğu felsefesine eğildikten sonra mutlu olduğu günleri hesaplamanın peşine düşmüştür. Neticede yetmiş yıllık ömrü içinde sadece on dört günü mutlu geçirdiğini tespit etmişti. Evet, sadece **on dört gün**!

Doğu felsefesi, mutlak mutluluğun bir illüzyondan ibaret olduğunu başından beri biliyordu. Pozitif düşüncenin zihin üzerindeki gücünü asla tartışmayan ve her daim onaylayan Doğu felsefesi, pozitif düşünme becerisini tekamülün son evrelerinde karşımıza çıkan bir yetenek olarak sunar bize. Bir ruh, olgunlaşma sürecini geçirmeden Doğu rahiplerinin o dingin, huzur ve sakinlik dolu vibrasyonunu yakalayamaz. O da kendinle yüzleşmeden gerçekleşmez ve tüm bunlar milyarlarca dolarlık bir sektörün meselesi değil, her ruhun kendi içinde çıkması gereken bir yolculuğun evreleridir.

Biliyorsunuz **Yüzüklerin Efendis**i ile ilgili yaygın bir *meme* var internette, "**Yüzüğü neden kartallarla götürmediler Mordor'a,**" diye sorup duruyor pek çok internet kullanıcısı. Toksik iyimserliğin önerdiği de tam olarak bu işte. Acıyla, kendinle yüzleşmeden, yolculuğa çıkmadan tekamül. Başka bir deyişle sahte bir Nirvana deneyimi. Yalandan bir yükseliş. Yersen… Yemezsen, şimdi o Youtube kanalını kapat, telefonu elinden bırak, aynaya bak ve şu soruyu sor kendine: "Kimsin sen?"

Organik Kız Kurusu

Sevgili Kendim

Hoşgeldin 2022, ne olur senden önce gelenleri aratma... 2021 bittiğine hiç üzülmedim inan, sana da "ok kib bye"... Yeni yıla her yıl olduğu gibi pozitif temennilerle başlıyorum, bir de tabii ki doğum günümün Ocak ayında olması sebebiyle hayatımla ilgili derin bir değerlendirme de yaptığım bir zaman geçiriyorum diyebilirim.

2021 ekonomik krizleriyle, pandemi koşullarıyla, sürekli başsağlığı dilemekle geçen sosyal medya paylaşımlarıyla, uzun süre evim olarak gördüğüm üniversitemle de ortak yolumuzu ayırdığımız bir yıl olduğundan benim için belirli travmalar ve dönüşümleri yaşadığım bir yıl oldu.

2022 sürümümü bencillikle güncelleme niyetindeyim. Victor Hugo'nun "gençliğin yaşlılığı" dediği 40'lı yaşlarımda bencil olmaya başlamazsam ne zaman önce "ben" diyeceğim? Her ne kadar yıllarca kadınları bencil olduklarında narsisizm ile suçlamış olsalar da, önce "ben" diyebilmek aslında çok feminist bir eylem. Bir kadın önce kendini her şeyin önüne koyabiliyorsa toplumun beklentileri, ailevi sorumlulukları ve hayatını kısıtlayan ve kendine dayatılan tüm kalıpları aktif bir şekilde yıkmak için çalışır. Mesela, bırakın evi bok götürsün... Zaten sürekli ev işi ile övünmek de itaatın baş koşulu değil midir? 2013 yılında New Republic'de yayınladığı bir yazısında Jessica Grose temizlik işlerine kadınların son sınırı demişti ve evlerdeki temizliğe gelince kadınlara ya eşleriyle ortak dağılım yapmayı ya da pislik eşiklerini düşürmelerini önermişti. Ünlü bir yazar söyleyince belki daha bilimsel bir anlam kazanır diye yazdım, uzun lafın kısası: temizlik işi hep size kalıyorsa, bırakın evi bok götürsün.

Evimi gelip Marslıların temizlemesini beklememe ek olarak 2022 yılında beşeri ilişkilerimde de bencillik merkezi planda. Dostlar, akrabalar, sevgili – bu yıl bana iyi davranın çünkü inanın sizi hiç çekemeyeceğim.

Öncelikle, evet kilo aldım, evet yaşlandım. Evimde ayna var, ben de yıllar içindeki değişimleri görüyorum, bana bir zahmet kilo vermek ve güzellik uygulamaları ile ilgili akıl vermeyin. Hayat kısa memeler sarkıyor, dış müdahalelerle göbek deliğimi burun deliğim yapmaya da niyetim yok. Üstelik yaşlanmanın çirkinliğe eş değer olduğunu kim söylemiş? Sürekli yaşlanmaktan korkanlar sayesinde koskoca bir endüstri sokakta yürüyen şaşkın ördek bakışlıların ordusunu yaratmış durumda. Sizler de yıllar içinde görüntü olarak değiştiyseniz lütfen kendinizi eleştirmeyin, zaten sizin özgüveninizle oynayarak para kazanmayı bekleyenler var.

Dostlar ve akrabalar, medeni durum üzerine yorumlarınız olmasa da olur. Yalnızlık ikili ilişkilerde de yaşanabiliyor, inanın bana, bu konuda yeterince deneyimim var. Nedense benim bekarlığıma epey kafa yoran bir teyzeler tayfası var. Organik Kız Kurusu adı altında köşe yazıyorum, bekarlık konusundaki duruşumla ilgili daha ne kadar net olabilirim?

Gönül ilişkilerinde bizi yoranlar, sizlerin de suyunuz kaynıyor. 2022 Merkür hangi retrolarda kimin neresinde patlar bilmem ama bu yıl öz sevgi yılı, merkezde de canım kendimden başkası olmayacak. Mesaj attı mı, adımı kuma yazdı mı, Instagramda yoga taytlı twerk uzmanı kızlara like attı mı – 2022 artık bunların yılı değil. Zaten birinin sevgisi için uğraşacaksanız gerçek sevgi midir? Aman ha medyada öyle karşımıza çıkan asıl oğlan ezik kız dizilerine kanmayın, öyle sabır taşı olunca birilerinin ampülü yanıp size aşık olmuyor, zaten işinizi de ampüllere bırakmayın... Son yıllarda çok fazla kadının yanlış giden aşk ilişkilerinden dolayı yıprandığını görüyorum, modern çağda toplumsal cinsiyet eşitsizliği en zayıf olduğumuz gönül ilişkilerinden vuruyor bizleri. Sürekli kendini sorgulayan, psikolojik olarak yıpranmış hisseden bir halde dolaşıyorsanız 2022'de kendinize yeni bir rota çizin.

2. dalga feminizmin en önemli isimlerinden Betty Friedan "Kadınlığın Gizemi" kitabında kadınların suçluluk duymadan eş, çocuk ve aile dışında kim olduklarını ve hayattan ne istediklerini sorgulamaları gerektiğini belirtmiş. Feminizm karşıtları bu yaklaşımı bencillik ve aile düşmanlığı ile suçlamış, halbuki bencillik kadınların var olmaları için son derece önemli çünkü neyin bencillik olduğuna eril sistem karar verdiğinden kadınların bencilliği ataerkil yapıları kırma gücüne sahip. Evlenmeyen ya da çocuk yapmayan kadın bencil midir? Ya da evde eşi oturup televizyon izlerken evi temizlemeyen kadın? Tarih boyunca kadınların "bencillik" olarak yaftalanan başkaldırıları politik, sosyal, yasal ve kültürel sistemlerin değişmesine sebep olmuştur. 2022'de bencil olun bacılarım, bencil olun ki sistem değişsin...

Imogen Tyler 2007 yılında yayınlanan "Bencil Feminist" makalesinde feminist yorumlara göre bencillikle suçlanan kadınların kendilerini kötü hissetmelerinin altında toplum tarafından uyarılmış tepkiler olduğunu söyler. Radikal feministlere göre "ayy millet ne der", iyi kız / kötü kız ikilemleri ve toplumsal baskı özel ve kamusal alanda kadınları "bencil" etiketiyle kısıtlar ve toplumdaki eşitliği engeller. Kadınların "özel duyguları" sosyal eşitsizliğin yaratılmasında kadınlara karşı kullanılmakta olduğu için "bencillik" ve öz saygı feminist mücadelede çok büyük önem kazanır. Boşuna sevgili nazı çekmeyin demiyorum.

Sevgili kendim, iyi ki varsın kız, 2022 senin yılın olsun...

Yaşam Koçu Afet

Feyhan Güver

BAYAN YANI

116

ISSN 2146-1384
9 772146 138008

OCAK 2022 / 01 15 TL K.K.T.C:17TL.

GELSİN ZABITA, GELSİN PETSHOP, GELSİN DEVLET, GELSİN COP!..
İNADINA İSYAN, İNADINA İSYAN, İNADINA İNADINA ÖZGÜRLÜK!..

